

Zafere Kadar Sürekli Devrim!

marksist bakış

Sayı 43 - Kasım 2014

Fiyat: 3,5 TL

AKP Rejimi Netleşiyor...

POLİS DEVLETİNE DOĞRU

Kasım 2014

İçindekiler

AKP Rejimi Netleşiyor... POLİS DEVLETİNE DOĞRU

Güncel

3 AKP Rejimi Sopa Gösteriyor

13 Hizbullah ve PKK: "1990'lara Geri Mi Dönüyoruz?"

Tarih

6 90'lı Yıllar Afganistan'ı ile Suriye Krizinin Benzerlikleri
Anthoy Hançarbağ

Teori

9 Birinci Dünya Savaşı ve Devrimci Siyaset
Güneş Gümüş

SDH'den

16 SDH'den Haberler

Perspektif

18 Kobane'ye ABD Yardımı Hakkında Nasıl Düşünmeliyiz?
V.U. Arslan

Enternasyonal Postacı

20 Kapitalizmin Çarkları Dönerken Mülteciler Ölüyor!
Çağın Erdinç

Çeviri

24 Sovyet Sol Muhalefeti'nin Öndegelen İsimlerinden Smilga'nın Kızı Tatiana Smilga-Poluyan'la Röportaj

Arka Kapak

32 Soma'dan Ermenek'e İşçi Katliamları Devam Ediyor!
Oğulcan Sönmez

İlkelerimiz

Tek Yol Sürekli Devrim

İşsizlik, açlık, yoksulluk, savaşlar, doğanın tahribatı, yabancılaşma ve toplumsal çürümenin tek sorumlusu kapitalizmdir. Bu yüzden de insanlığın kurtuluşu kapitalizmin tarihin çöp tenekesine gönderilmesiyle gerçekleşecektir. Kapitalizmin alternatifi proleter devrim ve sosyalizmdir. Kapitalist sömürüye karşı harekete geçen devrimci işçi hareketi, burjuva düzenden tam kopuş olmadan kurtuluşun olmayacağını bilerek kapitalist düzeni yıkana kadar durmamalı ve gerçekleştireceği işçi ihtilalini dünyaya yaymaya çalışmalıdır. İlerici burjuvazi, ileri demokratik bir düzen, demokratik devrim, bağımsızlıkçılık vb. politikalar işçi sınıfını proleter devrim yolundan uzak tutmanın araçlarıdır.

Yurtseverlik Değil Enternasyonalizm

Küresel bir sistem olan kapitalizmden kurtulabilmek için işçi sınıfının uluslararası birliği zorunludur. İşçi sınıfını ulusal temellerde bölen ve sınıfsal ayrımları perdeleyen yurtseverlik ideolojisi burjuvazinin en büyük silahlarından birisidir. Bu nedenle Marks bütün dünyanın işçileri birleşin çağrısını yükseltmiştir. Ancak, proleterya enternasyonalizmi bir dünya partisi olarak Enternasyonal hedefine bağlanmıyorsa, dünyadaki komünist güçlerle gerçek bir birliğe hizmet etmiyorsa soyut bir ilke olarak gerçek anlamını yitirecektir.

Ezilenlerin Kürsüsüyüz

Devrimciler, insanların kimliklerinden ötürü ezilmelerine karşı çıkarlar. Ezilenlerin ezenlere karşı mücadelesi her daim meşru ve ilericidir. Kadınların ve LGBT bireylerin ezilmeleri konusunda işçi sınıfı içerisinde ileri bir bilinç yaratılması oldukça önemlidir. Ulusal sorunda temel yaklaşımımız ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkı ve Kürt halkının ulusal sorundaki taleplerinin desteklenmesidir. Diğer taraftan Marksistler ezilenlerin esas kurtuluşunun ancak ve ancak proleter devrimle geleceğinin de altını çizerek. Ezilenlerin mücadelesi desteklenirken Marksistlerin politik bağımsızlıklarını korumaları büyük önem taşımaktadır.

Bolşevizm

İşçi sınıfının kapitalizme karşı girişeceği mücadelelerin başarıya ulaşması için devrimci işçilerden oluşan bir devrimci partiye ihtiyaç vardır. Devrimci partinin liderliği olmaksızın işçi sınıfı yenilmeye mahkumdur. İşçi sınıfının önderlik krizi içerisinde olması, kapitalizmin hala ayakta olmasının temel nedenidir. Bu krizin aşılması bir inşa sürecini gerekli kılmaktadır. Bolşevik geleneğin inşası gerçekleşmeden proleter devrim ve iktidar perspektifi hoş bir halden öteye geçemez.

BÜROLARIMIZ

Ankara Bayındır-2 Sok. No:45/7 Kızılay	İstanbul İstiklal Caddesi Sadri Alışık Sk. No:45/2 Beyoğlu
Antalya Adnan Menderes Bulvarı 468. Sok. Bekir Turgay İş Merkezi Kat:3 No:308	Trabzon Razi Aksu İşhanı (KESK Binası) Kat:4 No:30 Meydan

Marksist Bakış - Aylık Politik Dergi - Yıl:10 - Sayı:43 - Kasım 2014

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Ayşe Şensöz Yayın İdare Adresi: Bayındır-2 Sok. No:45/7 Kızılay/ANKARA Tel: 03124809560

Baskı: Yön Matbaacılık - Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok 1.Kat No:366 Topkapı/İSTANBUL Tel: 02125446634

Yayın Türü: Yaygın süreli, aylık

AKP REJİMİ SOPA GÖSTERİYOR

AKP ve başı RTE, içerde dışarıda engellerle karşılaşsa da şimdiye kadar bunları aşmasını bildi ve yoluna devam ediyor. Peki ite kaka ülkeyi nereye sürüklüyorlar? Evvela söyleyelim bu ite kaka yöntemi tekme tokata dönüşmeye başlayacak gibi. Efendiler, Kobane protestoları ile oluşan ortamdan istifade ederek, adeta fırsat bu fırsattır diyerek, demokratik hak ve özgürlükleri daha da kısıtlamanın derdine düşmüşler. Adeta sıkıyönetim ve olağanüstü hal koşullarının sürekli hale getirilmesi söz konusu. Bu çerçevede *İç Güvenlik Reformu Yasa Tasarısı* diye bir şey ortaya attılar. Polis ve jandarmanın yetkilerinin artırılması, ballandıra ballandıra anlatılıyor. Böylece toplumsal muhalefete karşı zaten azgınca kullandıkları kolluk terörünü daha açık hale getirmeyi planlamışlar. Yani, çok geniş yeni yetkilerle donatacakları polisler, protestocu öldürme işini daha gönül rahatlığıyla yapabilecek, daha rahat işkence edebilecekler. Arınç diyor ki “yaygın bir şiddet söz konusu olduğu hallerde güvenlik güçlerinin elini güçlendirecek ve onlara yeni imkanlar ve kullanabileceği yeni alanlar tesis etmeyi” amaçlıyorlarmış. Kukla başbakan Ahmet Davutoğlu, yeni yasanın molotof kokteyli atmak ile bomba atmaya eşit suç sayacağını söyleyip ekledi “Yakılan her TOMA’nın yerine gerekirse 5 TOMA, 10 TOMA alınacak.”

Aslında kukla başbakan meğerse şark kurnazlığı yapıyormuş. Zaten

TOMA siparişleri önceden planlanmış ve yandaş şirkete paslanmış bile. O şirketin borsadaki hisseleri de roket hızıyla yükselişe geçmiş. Ayakkabı kutularına milyon dolarları sığdıranların “Yeni Türkiye”nde boş geçmek yok. Her telden, her kıldan tüyden pay kapılacak, komisyon alınacak. Böyle bir Türkiye “Yeni Türkiye”.

Yasama, Yürütme, Yargı Tek Kişide Birleşiyor!

AKP, demokrasi diyerek geldi. Söyleminin temelini bu oluşturuyordu. Liberalleri ve sol liberalleri, ileri demokrasi martavallarıyla arkasına aldı. Kemalist askeri ve sivil bürokrasiyi tasfiye ederken AKP bloğu en geniş sınırlarına ulaşmıştı. AKP’nin arkasındaki uluslararası destek tamdı. İçerde yetmez ama evetçilerden, liberal entellere, Gülen cemaatinden TÜSİAD ile ifade edeceğimiz Türkiye büyük sermayesine kadar çok geniş bir koalisyon AKP’nin arkasındaydı. Derken köprülerin altından çok su aktı ve bu koalisyondan geriye AKP’nin yandaş sermaye gruplarından başka bir şey kalmadı.

Gelgelelim AKP ve RTE de ne kadar dişli olduklarını kanıtladılar. Cemaatin bileğini büktiler, ABD ile kısmi didişmeleri göze aldılar. Yolsuzluk skandallarının altından kalkmasını bildiler, Gezi isyanı

Zaten eylemlerde sağa sola ateş açan, ramboluğa soyunan, biber gazı ve plastik mermiyi göz ve kafa gibi hayati bölgeleri hedef alarak ateşleyen, gözaltılarda işkence eden ve bütün bunlardan çoğunlukla zevk alan bir kolluk düzeni var bu ülkede.

ile zirvesine ulaşan toplumsal muhalefeti “orantılı insan öldürme” yollarını keşfederek bastırdılar. Ve bu arada Kürt hareketi ile müzakere sürecini bir oyalama, idare etme ve avantaj kazanma süreci olarak iyi yönettiler. Dün de bugün de müzakere sürecini kendi seçim hesaplarına endekslediler ve bunda da başarı gösterdiler.

Ama neticede artık yalnızlar. Ayaklarının kaydığı anda işlerinin biteceğini iyi biliyorlar. Sadece kendi ikballeri kararmayacak, aynı zamanda en azından RTE’nin sıkı sıkıya bağlı olduğu İslami ideolojik çerçeve ve bu bağlamdaki hedefleri de karaya oturmuş olacak. Yani **Türkiye’yi Konyalaştırma operasyonu** yarıda kesilecek ve ülke tam tersi bir yönelime girecek. Böyle bir durum, siyasal İslam’ın sadece Türkiye’de değil, bölgesel çapta yenilgisi olacaktır. Bu yüzden de RTE tökezlememek zorundadır. Bunun anlamı da seçimleri aralıksız kazanmaktan başka çaresinin olmadığıdır.

RTE’nin seçim zaferlerinin arkasındaysa toplumun yaşam biçimleri üzerinden kutuplaştırılması bulunuyor. Bundan dolayı RTE, söz konusu kutuplaşmanın sürmesi için elinden geleni yapıyor. Halkta şu algı yaratılmaya çalışılıyor: **“Bir tarafta dindar, halk adamı bir lider olan RTE; diğer tarafta ise dinsiz elitistler ve Aleviler var.”**

Bu kutuplaşma ne kadar keskinleşirse diye düşünüyor RTE “ben karlı çıkarım; çünkü toplumun en az %50’lik bir dilimi benim için kolay hedef durumunda.” Rakibi CHP’nin ise doğal sınırı taş çatlasa %30.

Diğer taraftan RTE’yi ihya eden bu kutuplaştırmanın belirli yan etkileri bulunuyor. En başta da ötekileştirilenlerin tepkisinin şiddetlenmesi. Bunu Gezi’de gördük. Gezi protestoları, başka bir ülkede olsaydı rahatlıkla hükümeti götürebilirdi. AKP’nin ayakta kalmasını sağlayansa doğrudan söyleyecek olursak polis terörüydü. Tamam, belki AKP’nin toplumsal desteği sağladı, ama ne olursa olsun AKP ödünler vermeye başlasaydı, devamı gelecekti. Geri adım atmamanın maliyeti ise ileri demokrasi martavallarının ipliğini pazara çıkaran yaygın polis terörü ve öldürülen canlardı.

RTE bu zor günleri hiç unutmadı, unutmayacak. AKP karşıtı enerjinin ne kadar güçlü olduğunu biliyor. Bu enerji, şimdilik eylemlerle, çatışmalarla, ölüm ve sakat kalmalarla geçen bir yıldan sonra kabuğuna çekilmiş durumda. Ama bu sükunet, nereye kadar sürecek? Üstelik, geri dönüşün daha olgunlaşmış, daha radikalleşmiş ve sola kaymış biçimde gerçekleşmesi ihtimali oldukça yüksek. AKP’nin en çok nefret ettiği, en kararlı ve en inatçı, yoksul halk

merkezli bir programı olan sosyalistler de bu işin merkezinde yer alıyorlar. Kısacası toplumsal muhalefetin olgunlaşarak geri dönme ihtimali, RTE için bir hayli ürkütücü. Yani RTE için gelecek her zamanki gibi tehlikelerle dolu ve sokak bu tehlikelerin en başında geliyor.

Muhalefete Tahammül Sınırları Daralıyor

İşte bu nedenle RTE sokak dinamiğinin önünü önceden kesmek, tedbirini alıp kararlılığını ortaya koymak ve geleceğe hazırlanmak için sözünü ettiğimiz **İç Güvenlik Reformu Yasa Tasarısı**’nı devreye sokuyor. Kobane protestolarından sonra başlayan şiddet eylemleri, gerekli bahaneyi RTE’ye sunmuş oldu.

Bu noktada Kürt halkının son derece örgütlü yapısıyla AKP’nin yutamayacağı kadar büyük bir lokma olduğunu belirtelim. Yani Kürtlere karşı topyekün bir saldırıyı AKP asla göze alamayacaktır. Diğer taraftan pazarlık süreçlerinin aksadığı dönemlerde akan kanın hesabının verilmemesi ve milliyetçilik taslamak adına yapılan sertlik şovları için AKP’nin bu yasaya ihtiyacı var. Nitekim Roboski’nin faillerinin ortaya çıkarılmaması, meseleyi çok açık bir şekilde anlatan iyi bir örnek. AKP bu noktada devlet geleneğinin

tipik bir tavrını sürdürmüş oluyor: **“benim adıma cinayet işleyen katilimi korurum”**. Kolluk kuvvetlerinin yetkilerinin olağanüstü boyutlarda arttırılması, bu anlamda verilmiş bir mesajdır. Zaten eylemlerde sağa sola ateş açan, ramboluğa soyunan, biber gazı ve plastik mermiyi göz ve kafa gibi hayati bölgeleri hedef alarak ateşleyen, gözaltılarda işkence eden ve bütün bunlardan çoğunlukla zevk alan bir kolluk düzeni var bu ülkede. Türkiye’de polisin halen dünyada eşine az rastlanır bir vahşilik seviyesinde olduğunu belirtmek gerekir. Bir de bu haliyle kalkmış kolluğun yetkilerini tırmandırıyorlar. Bunun anlamı, 1990’ların güvenlik devletine Konyalaştırma misyonu etrafında geri dönüş demektir.

Diğer taraftan bu yasa tasarısının niyetlendiği asıl vuruş, Gezi dinamiğine odaklanmaktadır. Zira, Kürt hareketi ile AKP’nin yıllardan beri sürdürdüğü, karşılıklı güvensizliğe ve güçler dengesine dayanan bir ilişkisi var. Kobane’de umutla IŞİD zaferini bekleyen AKP siyaseti bile bu durumu değiştirmeyecek. Oysa Gezi dinamiği Kürt hareketi gibi örgütlü bir güç değil. Hatta esas özelliği örgütsüz olması. Bu durum hareketin en temel zaafiyetini oluşturuyor. Yani dağınık kitleler polis baskısı için kolay hedef durumundalar. Gezi dinamiği bir sınıf hareketini de kendi içerisinde çıkaramadığı ölçüde AKP’ye karşı bir protesto hareketi sınırlarını aşip ciddi bir caydırıcılık kazanamıyor. İşte RTE de bu durumun farkında olduğu için fırsat doğmuşken Gezi ile hesabını görmek istiyor. Ekonomik büyümenin durma noktasına geldiği, işsizliğin tırmandığı ve ardı ardına gelen büyük işçi katliamlarının sonrasında bu durum daha bir aciliyet kazanıyor. Üretimden gelen gücün kullanılmadığı protesto hareketlerinin devlet baskısı karşısında bir saatten sonra savunmasız ve çaresiz kaldığı ortadadır.

Sosyalist Sol Fırsatlardan Yararlanamıyor

Toplumsal muhalefete anlamlı bir yörünge çizebilecek tek güç olan sosyalist hareket, Gezi’den sonra açılan elverişli ortamı, ne yazık ki değerlendirmiyor. Bunu başarabilmek için, yani Gezi’den beslenip aynı zamanda Gezi’yi besleyebilmek için somut işler çıkarmak gerekiyor. Yani, salt tepkisel eylemlerle hızla değişen gündemin peşinden oradan oraya savrulmakla sosyalist sol, sadece kendini tüketiyor. Oysa somut işlerle fark yaratılabilse durum bambaşka olacak. En başta uğruna mücadele edilecek, bir süreç olarak kavranacak, emekçiler ve gençlerden destek bulacak talepler ortaya koymak gerekiyor. Bir şeyi istemek ve bu istek için insanları mücadelede birleşmeye

Bu somut işlerin başında da Gezi’de canlar alan polis terörüne karşı güçlü kampanyalar yapılması gelebilirdi. Örneğin canlarımızın katillerinin bulunması, bulunanların da en şiddetli cezalara çarptırılması için ülke çapında güçlü ortak kampanyalar düzenlenebilirdi. Ya da ölümlere ya da sakat kalmalara yol açan biber gazı ve plastik mermi kullanımının yasaklanması için çaba sarf edilebilirdi. Ama bakıyorsunuz ki tam tersi olmuş. Yani, sol bu gibi konularda atıl kalırken AKP kolları sıvayıp polisin yetkilerini arttırmak için devreye girmiş.

davet etmek! Açık istemler ve somut işler ortaya koymak. Sosyalist sol, Gezi’den beri henüz bu noktaya gelebilmiş değil.

Bu somut işlerin başında da Gezi’de canlar alan polis terörüne karşı güçlü kampanyalar yapılması gelebilirdi. Örneğin canlarımızın katillerinin bulunması, bulunanların da en şiddetli cezalara çarptırılması için ülke çapında güçlü ortak kampanyalar düzenlenebilirdi. Ya da ölümlere ya da sakat kalmalara yol açan biber gazı ve plastik mermi kullanımının yasaklanması için çaba sarf edilebilirdi.

Ama bakıyorsunuz ki tam tersi olmuş. Yani, sol bu gibi konularda atıl kalırken AKP kolları sıvayıp polisin yetkilerini arttırmak için devreye girmiş. Oysa daha önceden güçlü bir kampanyalar örgütlenmiş olsaydı, belki biber gazı ve plastik mermi yasaklanmış olmayacaktı, ama bugün böyle bir yasa taslağı da ortada olamayacaktı. Ve her şeyden önce güçlü bir çalışmanın etkisiyle toplumsal hafıza ve duyarlılık gelişecek, güçlenecekti.

Peki güçlü bir kampanya nasıl yapılır? Aslında özel bir şeyden bahsetmiyoruz. Kent merkezleri, üniversiteler, elimizin uzanabileceği mahalleler, örgütlü olunan

iş yerleri ve işçi havzalarında yaygın yapılacak afişlemeler, masa çalışmaları, kapı gezmeleri... Bölge mitingleri düzenlenir, kitle iletişim araçları mümkün mertebede yaygın bir şekilde kullanılır, duyarlı sanatçılardan destek alınır... Bu şekilde yapılacak olanların listesini uzatabiliriz. Ama önemli olan sosyalist solun ortak kampanyalar düzenleyebilmesi, iş ortaya koyabilmesi ve böylelikle kamuoyunun dikkatlerini üzerine çekebilmesidir. Ne yazık ki sosyalist sol bu görevleri yerine getirecek bir aktiflikte değil, aynı zamanda dayanışma ve ortak iş çıkarma kültüründen de bir hayli uzak durumda. Neticede sınıf düşmanımız da boş durmayarak saldırılarını daha geniş bir alana yayıyor.

Bu gidişatın belirli bir noktadan sonra durdurulması büyük önem taşımaktadır. Bunun için de gündemin peşinde sürüklenmeyi bırakıp konulu-hedefli çalışmalar yapmak gerekiyor. Bu çalışmaları belirli bir zaman dilimini kapsayacak şekilde süreç içerisinde örgütlememiz gerekir. Ve tabi ki ortak çalışma kültürünü dar grupçuluğun, aktif iş yapan bir tarzı da tembelliğin önüne koymamız gerekiyor.

Afganistanlı yoldaş Anthoy Hançarbağ, Afganistan ve Suriye'nin kaderinin ve ABD emperyalizmi ile cihatçı fanatiklerin rollerinin benzerliklerini ele alıyor...

90'lı Yıllar Afganistan'ı ile Suriye Krizinin Benzerlikleri

1979'da Sovyetler Afganistan'ı işgal ettiğinde, ABD başta olmak üzere Batı emperyalist bloğu adına Sovyetler'den Vietnam'ın intikamını almak için iyi bir fırsat doğmuştu. Dolayısıyla NATO ve ABD Afgan mücahitlerinin yanı sıra dünyanın dört yanından radikal cihatçıları bir noktaya topladı: Pakistan. Buradaki cihatçıları Pakistan ordusu ve İstihbarat Teşkilatı (ISI) ile eğitti. Diğer yandan yüz binlerce silah ve milyarlarca para da NATO ülkeleri ve bazı Arap ülkelerinden Pakistan'a aktı. Dolayısıyla Pakistan'da askeri eğitim alarak silahlandırılan radikal İslamcılar, Sovyetlerle savaşmak için Afganistan'a sürüldü. Kısa zaman içerisinde Batı'nın planı başarılı oldu ve 1989 yılına gelindiğinde Sovyetler Afganistan'ı terketmek zorunda kaldı. Sovyet yanlısı merkezi hükümetin başındaki Dr. Necibullah artık tek başına dünyanın dört bir yanından gelen cihatçılara karşı savaşmak zorundaydı. Dr. Necibullah muhalifleriyle barışı sağlamak için elinden geleni yaptı. Barış yaparak Milli Hükümet kurmayı önerdi. Hatta diğer cihatçı gruplara göre daha ılımlı gözüken Ahmet Şah Mesud'a Savunma Bakanlığı'nı bile teklif etti. Afganistan devletin çökmemesi için, demokratik bir seçime gidilerek kendisinin muhalifler lehine istifa bile edebileceğini söyledi. Fakat o zaman tüm emirleri Pakistan ve Batı'dan alan cihatçılar Necibullah'ın teklifini kabul etmedi. Sonuç olarak Necibullah hükümeti 1992'de düştü ve yerine cihatçı gruplar geldi. Fakat cihatçılar iktidara geldikleri ilk günden kendi aralarında çatışmaya başladı. Artık Batı için hayallerini gerçekleştirebilmek adına yeni bir oyun oynama zamanıydı.

Eğer dikkat edersek 1990'lı yılların ilk yarısıyla sonradan Taliban'ın

ortaya çıkışı ve ardından NATO'nun Taliban'a karşı bombalama eylemleri ile günümüzdeki Suriye olaylarıyla çok benzerlikleri var. Peki, 1990'lı yılların ilk yarısında ne oldu?

1990'lı Yıllarda Afganistan

Necibullah hükümeti, Sovyetler'in geri çekilmesiyle yalnız başına kalmıştı. Cihatçılar şehirleri kuşatmış, hatta başkent Kabil bile dört yandan sarılmış durumdaydı. Kabil rejimi Sovyetler'den bir kuruş yardım bile alamıyordu. 1992'ye kadar ayakta durabilmek için elindeki tüm imkanları kullandı. Fakat 1989'dan 1992'ye kadar bir sürü ordu subayı saf değiştirdi ve cihatçıların tarafına geçti. Hatta Savunma Bakanı olan Şahnavaz Tanai 1990 yılında Hikmetyar lehine başarısız bir darbe girişiminde bulundu. Bir sürü ağır ve hafif silah, ordu subayları tarafından kaçırılarak cihatçılara verildi. 28 Nisan 1992'de hükümet düşünce dört taraftan Kabil'e cihatçılar indi. Necibullah'ın düşüşünün ertesi günü cihatçılar, koltuk kavgasına başladılar. Bu kez Ahmet Şah Mesud, Batı ve Pakistan'dan koparak arkasına Rusya ve İran'ı almıştı. Batı ve Pakistan Hikmetyar'ı destekleyerek Ahmet Şah Mesud'u devirmeyi denedi, fakat başaramadılar. Yani kısacası Necibullah'ın yerine Ahmet Şah Mesud geçmişti. Hikmetyar'ın bir şey yapamayacağını anlayınca Batı ve Pakistan için yeni bir plan lazımdı.

Hikmetyar ile Mesud, Kabil'de çatışıp dururken Pakistan'ın Ketta (Quetta) şehrinde (ISI) tarafından yeni bir örgüt üretiliyordu: Taliban.

Taliban militanları ölümden korkmuyordu. Öldürülürlerse doğrudan cennete gideceklerini düşündükleri için ölmek için can atıyorlardı. Askeri açıdan savaş alanlarında Pakistan ordusu subaylarından taktik alıyorlar, Pakistanlı pilotlar muhaliflerini bombalamak için kullanılıyordu.

Taliban militanları, Ketta'daki yüzlerce medresede okuyan din öğrencilerinden oluşuyordu. Radikal görüşlerle beyinleri yıkanmış bu gençler, cihat adına yine Afganistan'a gönderilecekti. Dolayısıyla ilk hedef Ketta'nın komşusu olan Kandahar vilayeti idi. Taliban İslam Hareketi adıyla 1994 senesinde Kandahar'ın Spin Boldak şehrini ele geçirdiler. Aralarında sadece etnik Peştunlar değil, Suudi Arabistanlı ve Pakistanlı aşırı gruplar da bulunuyordu. Cihat ilan edip savaşta ölünce direkt cennete gideceklerini söylüyorlardı. Taliban grubundan olmayan veya onları desteklemeyen herkes kafirdi. Dolayısıyla kısa zaman içerisinde Afgan din öğrencileriyle Orta Asya'daki aşırı mezhepçilerin de dikkatini çektiler. Özellikle Özbekistan'daki Tahir Yoldaş gibi radikaller yüzlerce militanla birlikte Taliban'a katıldı.

Taliban çok hızlı ilerledi. Bir ay ve iki gün gibi kısa zaman içerisinde Kandahar vilayetinin tümünü ele geçirdiler. Ardından inanılmaz bir hızla peş peşe 1996 yılına kadar Vardak,

Gördüğümüz gibi 1990'ların Afganistan'ı ile şimdiki Suriye krizi nasıl da birbirine benziyor! 1990'lı yıllardaki Pakistan'ın Afganistan'a karşı pozisyonunu ise günümüzde tam tamına Türkiye, Suriye'ye karşı üstlenmektedir. ÖSO'yu ise eski Sovyetler'e karşı savaşan Afgan mücahitlerle karşılaştırabiliriz. Batı ve Türkiye baktı ki ÖSO Esad karşısında bir şey yapamıyor ve ataktan vazgeçip tıpkı Hikmetyar gibi savunmaya çekilmiş durumda, dolayısıyla Taliban gibi çok etkili olabilecek başka bir gruba gerek duyuldu. Peki Taliban'ın rolünü kim yapabilecekti? Tabii ki IŞİD.

Logar, Host, Herat, Celalabad ve Kabil şehrini aldılar. Hatta bazı şehirleri çatışma çıkmadan ele geçiriyorlardı.

Taliban militanları ölümünden korkmuyordu. Öldürülürse doğrudan cennete gideceklerini düşündükleri için ölmek için can atıyorlardı. Askeri açıdan savaş alanlarında Pakistan ordusu subaylarından taktik alıyorlar, Pakistanlı pilotlar muhaliflerini bombalamak için kullanılıyordu. İran yetkililerinin iddiasına göre Mesud güçlerini bombalamak için Pakistan toprağından kalkan uçaklar bile olmuştur.

Taliban 26 Eylül 1996'da Kabil'i ele geçirdi. Hemen Kabil BM ofisine sığınan Dr. Necibullah'ı asarak bir kaç gün şehir merkezinde sergiledi. Ardından çok çabuk bir şekilde Afganistan toprağına dörtte üçünü işgal ettiler ve devletin adını da Afganistan İslam Emirliği olarak değiştirdiler. Taliban'ın başındaki Molla Ömer de Müminlerin Emiri (Emir-el Müminin) lakabını kendine taktı.

Taliban ele geçirdiği şehirlerde Şii olan Hazara halkına büyük bir katliam yaptı. Hatta bazıları, Taliban'ın bu eylemine soykırım gözüyle de bakmaktadır. Kadın, çocuk veya yaşlı olduğuna bakmaksızın kurşuna dizip kafa kestiler. Tüm tarihi eserleri yok

ettiler ya da Pakistan'a taşıyarak sattılar. Müzik, spor, eğlence, televizyon ve sinema yasaklandı. Futbol stadyumlarını idam yerine çevirdi. Tüm işgal ettiği şehirlerde şeriat ilan edildi. Yedi yaşından büyük erkeklerin beş vakit namazlarını camide kılmaları zorunlulaştırıldı. Ezan okunurken camiye gitmeyen kişiler sokak ortasında din polisi tarafından ölesiye dövülüyordu. Uzun sakal bırakmak ve sarık giymek zorunlu hale geldi. Okulları medreseye çevirdi. Kız okulları kaldırılarak kızların okuması yasaklandı. Kadınların evden dışarıda çalışması veya sokağa mahremsiz çıkması yasaklandı. Onları peçenin içine hapsedtiler. "Zina" yapanların cezası taşlanarak öldürülmekti. Hırsızların eli kesiliyordu.

İlk bakışta iç savaştan bıkan halk, Taliban'a kurtarıcı gözüyle bakıyordu. Fakat kısa zaman içerisinde rejimin baskısını görünce halk yanıldığını anladı. Taliban rejimi tüm uluslararası antlaşmaları rafa kaldırarak Afgan halkına tam bir vahşet yaşıtıyordu.

2001 yılına gelindiğinde ise Batı için harekete geçme zamanıydı. ABD, 11 Eylül saldırısı ve El Kaide bahanesiyle Afganistan'ı işgal edecekti. Buna Taliban'ın zulmünden bıkan Afgan halkının da ses çıkarmayacağını iyi biliyordu. Hatta bu kez yine Afgan halkı

NATO'ya kurtarıcı gözüyle bakıyordu.

Suriye ile Benzerlikler

Şimdi gelelim Suriye'deki olaylara. Gördüğümüz gibi 1990'ların Afganistan'ı ile şimdiki Suriye krizi nasıl da birbirine benziyor! Necibullah veya Mesud'un yerine Esad'ı koyabiliriz. 1990'lı yıllardaki Pakistan'ın Afganistan'a karşı pozisyonunu ise günümüzde tam tamına Türkiye, Suriye'ye karşı üstlenmektedir. ÖSO'yu ise eski Sovyetler'e karşı savaşan Afgan mücahitlerle karşılaştırabiliriz. Cihatçıların tıpkı Pakistan'da eğitilerek Afganistan'a savaşmaya gidişleri gibi ÖSO Türkiye'de eğitildi, silahlandı ve Esad'a karşı savaşmak için Suriye'ye gönderildi. Türkiye ve Batı'nın beklentisi tıpkı Pakistan'ın Hikmetyar'dan umduğu gibi kısa zaman içerisinde ÖSO'nun Esad'ı devirmesiydi. Özellikle Türkiye, Pakistan'ın Afganistan'da sözü geçer bir hükümet kurmak istediği gibi, Suriye'de laik sistemi kaldırarak şeriatçı bir kukla hükümeti başa getirmek istedi. Batı ve Türkiye baktı ki ÖSO Esad karşısında bir şey yapamıyor ve ataktan vazgeçip tıpkı Hikmetyar gibi savunmaya çekilmiş durumda, dolayısıyla Taliban gibi çok etkili olabilecek başka bir gruba gerek duyuldu. Peki Taliban'ın rolünü kim yapabilecekti? Tabii ki IŞİD.

Pakistan her ne kadar Taliban gibi kendine sadık rejimin yıkılmasından rahatsız olmuş olsa da büyük patronun, yani ABD'nin Talibanı vurması için 2001'de kendi askeri üslerini kullanmasına izin vermişti. Türkiye de şu an durumdan büyük ölçüde rahatsız olmalı. Çünkü tam hayalini gerçekleştiremedi. IŞİD gibi kukla grubun Türkiye'nin çıkarlarını sekteye uğratabilecek tüm güçleri yok etmesi gerekiyordu. Ama olmadı.

Gördüğümüz gibi Batı, Afganistan'ı işgal etmek için Taliban planını öne sürdü ve kendisine karşı tehlike oluşturabilecek tüm güçleri Taliban vasıtasıyla önce yok ettirdi. Çok açık bir örnek vermek istersek 11 Eylül saldırısından iki gün önce yani 9 Eylül 2001'de ABD'nin Afganistan politikasını çok sert dille eleştiren Ahmed Şah Mesud'u iddiaya göre El Kaide'nin gönderdiği iki haberci kılığındaki terörist tarafından öldürdü. Bu şekilde Afganistan'ı işgal ettikten sonra ABD ve müttefikleri karşısında durabilecek son kişiyi de yok etmiş oldu. Sonra da kendi üretimini vurarak işgale başladı. IŞİD de şu an aynısını yapıyor. Taliban gibi çok hızlı hareket ederek şehirleri ele geçirdi. Taliban'ın Afganistan'daki Şii kesime yaptığı katliamları Irak ve Suriye'de Şii ve Alevilere karşı yapıyor. Yine bir benzerlik ise 2001'de NATO'nun Taliban'ı vurmasına ses çıkarmayan Pakistan gibi Türkiye. Pakistan her ne kadar Taliban gibi kendine sadık rejimin yıkılmasından rahatsız olmuş olsa

da büyük patronun, yani ABD'nin Talibanı vurması için 2001'de kendi askeri üslerini kullanmasına izin vermişti. Türkiye de şu an durumdan büyük ölçüde rahatsız olmalı. Çünkü tam hayalini gerçekleştiremedi. IŞİD gibi kukla grubun Türkiye'nin çıkarlarını sekteye uğratabilecek tüm güçleri yok etmesi gerekiyordu. Ama olmadı. Aynen Pakistan'ın Taliban'dan beklentisi gibi. Taliban da 1998'e kadar üç vilayet hariç Afganistan'ın diğer yerlerini işgal edebilmişti. Fakat 1998'den sonra bir adım bile ilerleyemiyordu.

Türkiye de şimdi Batı'ya hava üslerini kullanması için mecburen izin verecektir. Çünkü gün geçtikçe maskesi daha da düşüyor ve rezil olmak üzere. Başka bir mevzu, El Bağdadi tıpkı Molla Ömer gibi kendini Müminlerin Emiri ilan etti. **Göreceğimiz gibi Irak ve Suriye'nin NATO tarafından işgal edilmesi için çok iyi bir bahane hazırlandı.** Kısacası tarih tekerrür ediyor ve Afganistan'da uygulanan senaryonun aynı kopyası günümüzde Suriye için yazılıp

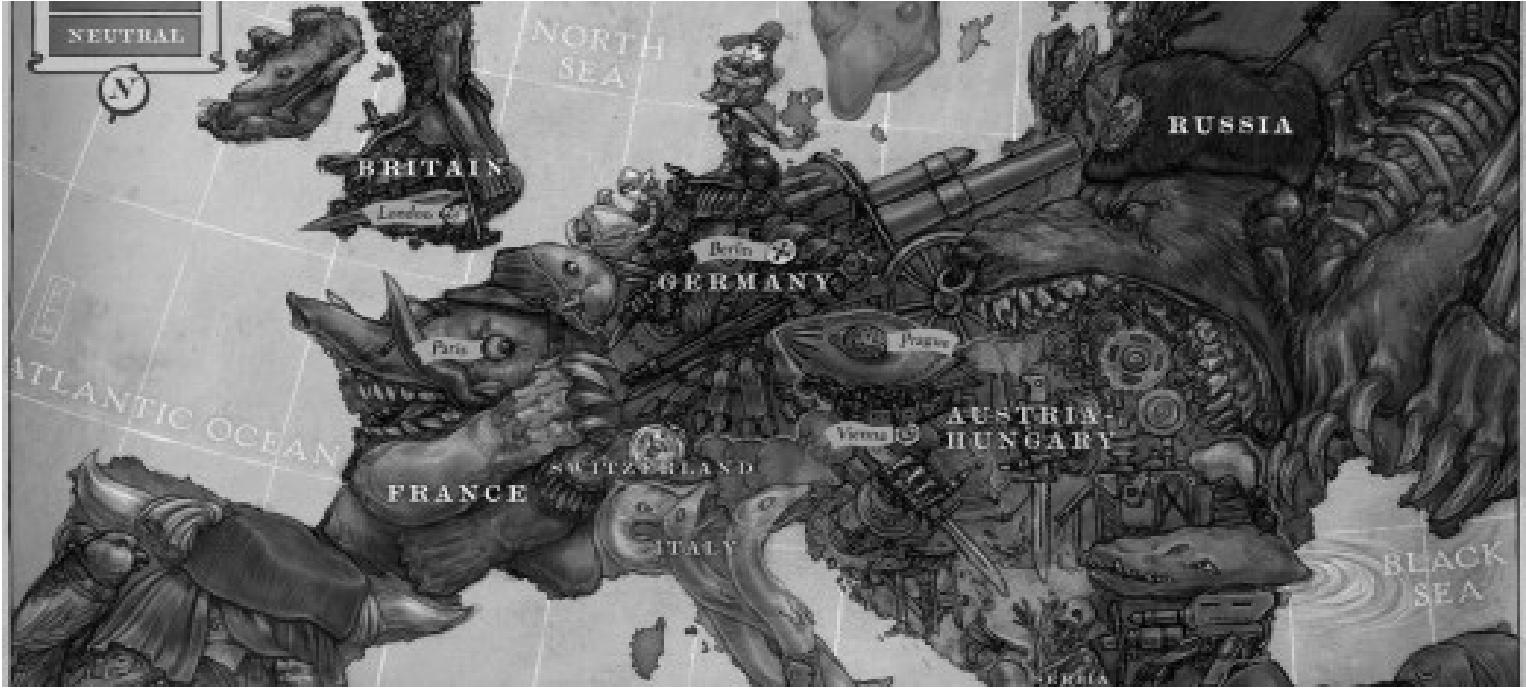
çiziliyor.

Gelecek günlerde Irak ve Suriye'nin NATO tarafından işgal edildiği bir senaryoyla karşı karşıya kalabiliriz. Emperyalistler bu girişimleriyle hem İran'a yaklaşan Irak merkezi hükümetini cezalandırmak istiyor hem de Suriye'nin bir kısmını işgal ettikten sonra ÖSO'yu daha güçlü hale getirerek aynen şu an Afganistan'da eski cihatçıları hükümetin önemli makamlarına getirdiği gibi Esad'ı yıkarak yerine ÖSO'yu getirmeye çalışacaktır. Türkiye ise tıpkı Pakistan gibi Batı'nın aracı olarak yoluna devam edecektir.

Öte yandan Taliban gibi IŞİD'de de parçalanmalar yaşanacaktır ve bu kez Pakistan Talibanı'nın kendi başına bela olduğu gibi Türkiye'de de radikal İslamcılar uzun vadede büyük sorunlar doğuracaktır. Yakın gelecekte Türkiye'de canlı bomba eylemleri ve çatışmalar yaşanırsa bu beklemediğimiz bir şey olmayacak.

Birinci Dünya Savaşı ve Devrimci Siyaset

Güneş Gümüş

Yüz yıl önce, 1 Ağustos 1914'te tarihe damgasını vuracak bir gelişme ile sarsıldı dünya: Birinci Dünya Savaşı. Bu savaş, Ekim Devrimi gibi yüzyıllık bir döneme damga vuracak gelişmelere ön ayak olmuş; Avrupa ve Ortadoğu'nun bugünkü sınırlarının çoğunluğu bu savaş neticesindeki barış anlaşmalarında çizilmişti. Başlangıcında kısa sürede sonuçlanacağı ("Christmas'ta evdeyiz") beklenen Birinci Paylaşım Savaşı, 4 yıl sürecek; 10 milyon insanın ölümüyle sonuçlanacak ve daha nicelerini açlık, hastalıklar nedeniyle ölüme mahkum edecekti; çözümleyemediği/ortaya çıkardığı çelişkiler de İkinci Dünya Savaşı'nın kapısını aralayacaktı.

Birinci Dünya Savaşı'nı başlatan mermi, 1914'te Saraybosna'da Sırp milliyetçisi Gavrilo Princip'in silahından Avusturya-Macaristan kral ve kraliçesinin öldürmek için ateşlense de bu savaşa yol veren dinamikler, emperyalist kapitalist sistemin içinde uzunca bir zamandır birikmekteydi. İkinci Enternasyonal, daha 1912 tarihli Basel Kongresi'nde emperyalist güçler

arası rekabetin kızıştığı ve silahlanma yarışının zirve yaptığı bir ortamda gelecek bir emperyalist savaşta nasıl bir devrimci tutum alınacağı tartışmaktaydı. Sular çoktan ısınmıştı.

Beklenen 1914 yazında oldu; ama beklenmedik sonuçlarla birlikte. 1912 yılında emperyalist savaşta proletaryanın tutumunu karara bağlayan İkinci Enternasyonal partileri büyük oranda kendi burjuvalarının çıkarları doğrultusunda bölündü; savaş destekçisi olup çıktı. 1912-14 döneminde Rusya'da 1905'in bıraktığı yerden başlayan devrimci dalga, emperyalist şovenizmin etkisi altında geri çekildi. 1914 sonbaharında devrimci Marksistler için karanlık ve zorlu günler başlayacaktı. Ancak tarih, devrimci bir örgütlülükle cisimleşmiş doğru devrimci politika ve kararlılığın olağanüstü koşulları nasıl lehine çevirebileceğine tanıklık edecek ve insanlığa yönelik bu büyük zulüm, Birinci Dünya Savaşı, insanlığın kurtuluşuna gidebilecek bir yolun kapısını aralayacaktı: Sovyet devriminin. 1917 Ekim Devrimi, Lenin öncülüğünde Bolşeviklerin Birinci

Dünya Savaşı'nda takındıkları devrimci siyaset olmadan gerçekleşemezdi.

Dünya tarihine damgasını vurmuş bir olayı incelemenin yanı sıra; yanibaşımızda Suriye ve Irak temelinde Ortadoğu üzerinden dünya emperyalistleri arasındaki çatışmanın dozunun yükseldiği bir coğrafya ve zamanda savaş konusundaki devrimci siyaseti Birinci Dünya Savaşı örneği üzerinden tekrar ele almak önemli.

Savaşın Niteliği Sorunu

Birinci Dünya Savaşı konusunda devrimci siyaseti belirlerken ilk adım bu savaşın niteliğinin belirlenmesi olmuştur. Aslında ayak sesleri çok önceden gelen bu savaşın emperyalist niteliği gayet açıktı. Ancak savaş tamamları yerini topların sesine bıraktığında emperyalist savaş karşısında yapılan enternasyonalist söylevler ve bu doğrultuda alınan kararlar, yerini yurtsever politikaya ve burjuva devlet yanlılığına bıraktı. İkinci Enternasyonal, aslında böylece çökmüş oluyordu. Savaş konusunda Bolşevik tavrı ortaya koyan Lenin ise öncelikle, hiçbir

tartışmaya mahal vermeyecek şekilde savaşın emperyalist niteliğini gösterdi.

Devrimci Marksist gelenek, kapitalizm varlığını sürdürürken bütün savaşlara karşı çıkmaz. Biz, sınıf savaşımının toplumu oluşturan iki ana sınıf (burjuvazi ve proletarya) arasında bir iç savaşa kadar gelişerek bir devrimle neticelenmesini istemekteyiz.

Sınıf savaşımı dışında da biz devrimciler bütün savaşlara karşı değiliz. Savaşın haklı ya da haksız bir savaş olmasına bakarız. Lenin'in de belirttiği gibi "her sosyalist, ezilen, bağımlı, eşit olmayan devletin, ezen, köleci, soyguncu 'büyük devlete' karşı kazanacağı zaferi sevgi ile karşılar." (Lenin, Sosyalizm ve Savaş, s.13) Devrimci Marksist geleneğin karşı olduğu savaşlar, emperyalist güçlerin dünyayı daha fazla yağmalaması için gerçekleştirilen emperyalist savaşlardır; işte haksız savaşlar bunlardır.

"...şöyle bir durumu gözünüzün önüne getirin: 100 kölesi olan bir köle sahibi, kölelerin daha 'adil' bir dağılımı için 200 kölesi olan bir köle sahibine karşı savaşa girişiyor. Açıktır ki, bu durumda, 'savunma' savaşı ya da 'anayurdun savunulması için' savaş deyimlerinin kullanılması, tarihsel bakımdan yanlış, ve uygulamada, halkın, işin inceliğini aramayan ve bilisiz kimselerin, kurnaz köle sahiplerince aldatılması olur. İşte bugünkü emperyalist burjuvazi, köleliği sağlamlaştırmak ve güçlendirmek için köle sahipleri arasındaki savaşı, 'ulusal' ideoloji ve 'anayurdun savunulması' gibi sözlerle halka yutturmak istemektedir." (Lenin, Sosyalizm ve Savaş)

Clausewitz'in ünlü sözleriyle "Savaş politikanın başka araçlarla devamıdır". Emperyalist savaşlar da emperyalist güçlerin yağmacı politikalarının şiddet araçlarıyla sürdürülmesinden başka bir şey değildir; dünyanın küçük bir azınlığını oluşturan emperyalist kapitalistlerin çıkarı için kitle imha silahlarının zor gücüyle dünyanın tahakküm altına alınmasıdır.

Birinci Dünya Savaşı da Avrupalı büyük güçler arasında kızışan ekonomik rekabetin askeri nitelikte aşırı şekilde dışavurumu olmuştur. 19. yüzyılın sonunda Avrupa'nın güçlü devletleri sömürge paylaşımını neredeyse tamamlamış durumdaydı. Bu paylaşımında en büyük pay, kapitalist gelişimini daha önce tamamlamış olan İngiltere'ye aitti; Fransa da Kuzey Afrika ve Asya'nın bazı parçalarında sömürge imparatorluğunu kurmuştu. Arkadan

gelerek bu güçleri geçen Almanya'nın durumu ise çelişkiler yaratıyordu. Almanya birkaç yoksul Afrika sömürgesi dışında bu paylaşımından dikkate değer bir pay alabilmiş değildi. Oysa ki kapitalist gelişimini daha geç tamamlayan ama diğer Avrupalı devletlere fark atmaya başlayan; sanayisi ve bununla bağlantılı olarak askeri gücü

güçler arası mücadele ve bu bağlamda gelişen ilişkiler belirlemekteydi: "Bugünkü savaş emperyalist bir savaştır. Bu savaş, kapitalizmin en yüksek gelişme aşamasına ulaştığı, yalnızca meta ihracının değil, sermaye ihracının da büyük önem kazandığı, üretimdeki kartelleşmenin ve ekonomik hayatın uluslararasılaşmasının etkileyici

gelişen Almanya egemenleri (sanayiciler, politikacılar ve elbetteki Kaiser) daha fazla sömürge ve pazara ihtiyaç duyuyor; bu çerçevede yayılmacı bir politika izliyordu.

Diğer yandan da dünya hiyerarşisinin tepesindeki İngiltere, bu konumunu korumak için kendisine rakip olarak gördüğü herhangi bir gücün gelişimini engellemek yönünde adımlar atıyor; sömürgeler ve yeni pazarlara ulaşmalarını engelleyerek rakip güçlerin gelişimini aksatmaya çalışıyordu. Birinci Dünya Savaşı'na giden süreçte diğer Avrupalı rakipleri olan Fransa ve Rusya ile ortaklığa girmesinin temelinde de daha büyük bir tehdit olan Almanya'nın hızlı gelişimine ket vurmak ve onun gücünü kırmak amacı vardı. Kısacası Birinci Dünya Savaşı'nın niteliğini, sömürgeler, yeni pazarlar ve etki alanları için emperyalist

boyutlara ulaştığı, sömürge politikalarının neredeyse bütün dünyanın paylaşılmasına yol açtığı, dünya kapitalizminin üretici güçlerinin ulusal sınırların ve devletlerarası bölünmenin boyutlarını aştığı ve sosyalizmin gerçekleştirilmesi için nesnel koşulların tamamen olgunlaştığı bir dönemin ürünüdür." (Lenin, Yenilgicilik ve Enternasyonalizm, s.68)

Savaşa itki veren sömürgelerin yağmalanması hedeflerini savaş sonrasında açığa çıkan (daha doğrusu Ekim Devrimi sonrasında Sovyet iktidarı tarafından ifşa edilen) gizli anlaşma metinlerinde görmek mümkündür.

Devrimci Yenilgicilik

Lenin'in Birinci Dünya Savaşı konusundaki tutumu bahsettiğimiz gibi çok önceden

çizilmişti; savaş günü gelip çatığında da hızla devrimci tavrı en keskin şekilde Lenin önderliğindeki Bolşevikler tarafından ortaya konuldu. Bolşevikler, Eylül 1914'te savaş konusundaki tavrını billurlaştırmış; Kasım 1914'te ise yayın organları Sosyal Demokrat'ta kitlelere duyurmuştu.

Lenin, sadece Birinci Dünya Savaşı'nın emperyalist niteliğini ortaya koyarak ona karşı çıkmakla yetinmiyor; barış yanlısı bir politika ya da savaş karşısında pasifist tutumları mahkum ederek işçi sınıfı ve ezilenleri kendi egemenlerinin bu savaşında başka bir cephede saflaştırmaya çalışıyordu: "Gerici bir savaşta devrimci sınıfın kendi hükümetinin yenilgisini istemek dışında bir seçeneği olamaz; dahası, hükümetin askeri başarısızlıkları devrimci sınıfın hükümeti devirmesini kolaylaştırır... Sosyalistler kitlelere, kurtuluş için tek çıkar yolun 'kendi' hükümetlerini devrimci yollarla devirmekten geçtiğini ve bu amaçla, hükümetlerinin bugünkü savaşta içine düştükleri güçlüklerden yararlanmak gerektiğini anlatmalıdırlar." (Lenin, Yenilgicilik ve Enternasyonalizm, s.89-90)

Devrimci yenilgicilik olarak nitelenebilecek bu tavrı, ancak zayıflamış bir egemen sınıfın varlığında devrimin mümkün olduğu bilinciyle emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi çağrısını yükseltiyordu: "Savaş, tüm ileri ülkelerde sosyalist devrim sloganını gündeme getirmiştir. Bugünkü emperyalist savaşın bir iç savaşa dönüştürülmesi doğru olan yegane proleter slogandır."

Bu slogan, Alman devrimcileri Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht'in küçük Spartakist Hareketi tarafından da savaşın karşı cephesinde, Almanya'da yükseltilmekteydi.

Lenin, sosyalizm kurulmadan savaşlar çağının kapanmayacağından kapitalizm altında barış yanlılığının kitleleri aldatmaktan başka bir anlamı olmadığını vurguluyordu. Savaşlar çağına son vermenin ya da başka bir ifadeyle kalıcı barışın tek yolu sosyalizmin kurulmasından geçiyordu; bu amaçla gerçekleşecek proleter devrimin yolu ise zayıflamış bir egemen sınıfın varlığını gerektiriyordu. İşte emperyalist savaştan çıkacak bir yenilgi, bu kapıyı aralayacaktı; Birinci Dünya Savaşı sonunda bu tahlilin gerçekten ne kadar doğru olduğu açığa çıkacaktı.

İkinci Enternasyonal'in İflası

İkinci Enternasyonal, savaşın başlamasından

yıllar önce emperyalist güçler arasında ekonomik rekabetin yüksek düzeyde askeri bir boyut alması nedeniyle gelecekte belirebilecek savaş durumuna karşı devrimci tavrı ortaya koymuş; çeşitli kongrelerinde bu yönde kararlar almıştı. Daha 1907'deki Stuttgart Kongresi'nde Rosa, Lenin ve Martov'un ortak önergesi şu şekildeydi: "Savaşın patlak vermesi tehlikesiyle karşı karşıya kalındığı taktirde, savaşa katılmış ülkelerdeki işçi sınıfına ve onun parlamentodaki temsilcilerine düşen görev, Enternasyonal (Sosyalist) Büro'nun birleştirici faaliyetinin desteğini alarak, sınıf mücadelesinin yoğunluğuyla genel siyasi duruma bağlı olarak çeşitlilik gösteren araçlar arasında en etkili olacağına

budur.

Savaş günü gelip çatığında İkinci Enternasyonal'in çoğunluğu "anayurt savunması" altında kendi burjuvalarıyla ortak tavrı almışlardır. Sosyal demokrat hareketin önemli bir bölümü, ulusları özgürleştirmek değil, daha fazla sömürmek için gerçekleşen Birinci Dünya Savaşı'nın ezilenlerin ve sömürülenler gözünde aklanmasına hizmet etmiştir: "...şöyle bir durumu gözünüzün önüne getirin: 100 kölesi olan bir köle sahibi, kölelerin daha 'adil' bir dağılımı için 200 kölesi olan bir köle sahibine karşı savaşa giriyor. Açıktır ki, bu durumda, 'savunma' savaşı ya da 'anayurdun savunulması için' savaş deyimlerinin kullanılması, tarihsel

inandıkları araçlara başvurarak, savaşın patlak vermesini önlemek için elden gelen tüm çabayı göstermektir. Tüm gayretlere rağmen savaşın patlak vermesi engellenemez ise, bu durumda, görev, savaşı durdurmak için süratle müdahalede bulunmak, savaşın yol açtığı ekonomik ve siyasi krizden yararlanarak halkı harekete geçirmek ve böylece kapitalist sınıfın egemenliğinin yıkılması için var güçle çalışmaktır."

Benzer nitelikteki kararlar, 1910 Kopenhag Kongresi ile 1912 Basel Konferansı'nda da kabul edilmişti. Ancak soyut kararlarla hayatın gerçekliği her zaman birbirini tutmaz. Barış koşullarında savaşa karşı sözde devrimci tavrı takınmak kolaydır; aslolan savaş halinde her türlü baskı ve zorbalığı, ilk planda yalnız kalmayı göze alarak devrimci duruş göstermektir. Zaten uzunca süredir düzene entegre olmuş, parlamentarizmin batağına saplanmış İkinci Enternasyonal'in çoğu partisinin yapamadığı/yapamayacağı da

"Gerici bir savaşta devrimci sınıfın kendi hükümetinin yenilgisini istemek dışında bir seçeneği olamaz; dahası, hükümetin askeri başarısızlıkları devrimci sınıfın hükümeti devirmesini kolaylaştırır... Sosyalistler kitlelere, kurtuluş için tek çıkar yolun 'kendi' hükümetlerini devrimci yollarla devirmekten geçtiğini ve bu amaçla, hükümetlerinin bugünkü savaşta içine düştükleri güçlüklerden yararlanmak gerektiğini anlatmalıdırlar." (Lenin, Yenilgicilik ve Enternasyonalizm)

bakımdan yanlış, ve uygulamada, halkın, işin inceliğini aramayan ve bilisiz kimselerin, kurnaz köle sahiplerince aldatılması olur. İşte bugünkü emperyalist burjuvazi, köleliği sağlamlaştırmak ve güçlendirmek için köle sahipleri arasındaki savaşı, ‘ulusal’ ideoloji ve ‘anayurdun savunulması’ gibi sözlerle halka yutturmaktadır.” (Lenin, Sosyalizm ve Savaş, s.13)

Lenin’in sosyal-şovenizm olarak deşifre ettiği bu tavır, her ülkedeki sosyal demokrat partilerin burjuvalarının çıkarlarını kollamak adına işçi sınıfının birliğini parçalaması anlamına geliyordu.

Lenin için Birinci Dünya Savaşı sırasında devrimci tavrı yükseltmek kadar uzun yıllar yoldaşlık ettiği İkinci Enternasyonal partileriyle yolları ayırmak, dünya Marksist hareketi üzerinde büyük otorite sahibi olan Kautsky gibi unsurları mahkum etmek, İkinci Enternasyonal’in iflasını açıklamak ve işçi sınıfının devrimci uluslararası örgütlenmesi açığı karşısında yeni bir enternasyonal çağrısının yükseltilmesi gerekiyordu. İkinci Enternasyonal’in sosyal şovenist liderleri mahkum edilmekle kalmadı;

enternasyonalist devrimciler savaş sırasındaki karanlık dönemde Zimmerwald ve Kienthal’de buluşarak ortak bir uluslararası politika yükseltmeye çalıştı. Savaş bitmeden patlak verecek olan Ekim Devrimi, yeni bir enternasyonale ihtiyaç duyduğu zemini sağlayacak; bahsi geçen buluşmalar bu enternasyonalin çekirdeğini oluşturacaktı.

1917 Ekim Devrimi’nin Kapısı Aralanıyor

Birinci Dünya Savaşı Lenin’in öngörülerini

doğruladı; savaştan yenilgiyle ya da bir kazanım elde etmeden çıkan ülkelerde devrimler patlak verdi: “Emperyalist

“Emperyalist savaş toplumsal devrim çağını başlatıyor. Son zamanların tüm nesnel koşulları, proletaryanın devrimci kitle mücadelesini gündeme getirmiş bulunuyor. Sosyalistlerin görevi, işçi sınıfının yasal mücadelesinin her aracından yararlanırken bu araçlardan her birini bu acil ve en önemli amaca tabi kılmak, işçilerin devrimci bilincini geliştirmek, onları uluslararası devrimci mücadele etrafında toplamak, her devrimci eylemi desteklemek ve teşvik etmek, kapitalist sınıfın mülksüzleştirilmesini, siyasi iktidarın proletarya tarafından fethedilmesini ve sosyalizmin gerçekleştirilmesini sağlamak üzere, halklar arasındaki emperyalist savaş ezilen sınıfların kendilerini ezenlere karşı yürüttükleri bir iç savaşa dönüştürmek için mümkün olan her şeyi yapmaktır.”

savaş toplumsal devrim çağını başlatıyor. Son zamanların tüm nesnel koşulları, proletaryanın devrimci kitle mücadelesini gündeme getirmiş bulunuyor. Sosyalistlerin görevi, işçi sınıfının yasal mücadelesinin her aracından yararlanırken bu araçlardan her

birini bu acil ve en önemli amaca tabi kılmak, işçilerin devrimci bilincini geliştirmek, onları uluslararası devrimci mücadele etrafında toplamak, her devrimci eylemi desteklemek ve teşvik etmek, kapitalist sınıfın mülksüzleştirilmesini, siyasi iktidarın proletarya tarafından fethedilmesini ve sosyalizmin gerçekleştirilmesini sağlamak üzere, halklar arasındaki emperyalist savaş ezilen sınıfların kendilerini ezenlere karşı yürüttükleri bir iç savaşa dönüştürmek için mümkün olan her şeyi yapmaktır.”

Yenilgi durumu egemen sınıfları da kötürüm ettiğinden devrimci atılımların işini kolaylaştırıyordu. Birinci Dünya Savaşı’ndan yenilgiyle çıkan Almanya’da patlayan devrimci dalga sonrasında monarşi yıkıldı; savaştan istediği kazanımları elde edemeyen İtalya Kızıl Yılları yaşadı. Dönüşümlerin en köklüsü ise Rusya’da gerçekleşti. Savaşlardaki

yenilgilerin devrimlerin önünü nasıl açtığını aslında Rusya 1905’te görmüştü; 1905 Rus-Japon savaşı yenilgisi, 1905 Devrimi’ni kolaylaştırmıştı. Savaşın çapı büyüdükçe itki verdiği dönüşümlerin çapı da büyüyordu: Birinci Dünya Savaşı, işçi sınıfının en uzun süreli iktidar deneyiminin ebeliğini yaptı. Emperyalist savaş çelişkileri keskinleştirdiği ölçüde insanlığa armağanı devrimler çağı oldu.

Her devrimcinin görevi kendi egemen sınıfının zayıflaması için çalışmaktır; bunun savaş durumundaki anlamı devrimci yenilgicilikten başkası değildir. Savaş girdabına sürüklenmiş Ortadoğu coğrafyasının yanbaşında Türkiyeli egemenlerin Suriye maceralarında başarısızlığının nasıl çelişkiler yarattığını görmemek mümkün değildir. Dolayısıyla bugün de devrimci yenilgicilik doğru bir devrimci tutum olarak geçerliliğini korumaktadır.

Hizbullah ve PKK: “1990’lara Geri Mi Dönüyoruz?”

İŞİD’in Kobane’ye yönelik saldırıları ve AKP’nin Kobane konusundaki hasmane tutumunu protesto eden Kürt ulusal hareketinin mensupları ve destekçisi halkla Hizbullah başta olmak üzere çeşitli karşıt gruplar arasında yaşanan çatışmalarda onlarca kişi hayatını kaybetmiş, çok sayıda kişi de yaralanmıştı. Olayların yoğun yaşandığı Türkiye Kürdistanı’nda, Hüda-Par ve Kürt ulusal hareketine mensup grupların dahil olduğu çatışmalarda çoğu kişinin aklına doğal olarak aynı soru gelmişti: “1990’lara geri mi dönüyoruz?”

İŞİD’in Kobanê’ye yönelik saldırıları ve AKP’nin Kobanê konusundaki hasmane tutumunu protesto eden Kürt ulusal hareketinin mensupları ve destekçisi halkla Hizbullah başta olmak üzere çeşitli karşıt gruplar arasında yaşanan çatışmalarda onlarca kişi hayatını kaybetmiş, çok sayıda kişi de yaralanmıştı. Olayların yoğun yaşandığı Türkiye Kürdistanı’nda, Hüda-Par ve Kürt ulusal hareketine mensup grupların dahil olduğu çatışmalarda çoğu kişinin aklına doğal olarak aynı soru gelmişti: “1990’lara geri mi dönüyoruz?”

Söz konusu eylemlerde Kürdistan’da yaşanan çatışmalar sonucu toplam 48 kişi hayatını kaybetti. Şengal’den sonra Kobanê’de de İŞİD’in Kürt varlığını yok etmek için büyük bir saldırı başlatması ve katliamlara girişmesi, Kürt ulusal hareketinin tabanında büyük bir öfke patlamasına yol açtı. İŞİD’in Hizbullah’a, Hizbullah’ın da İŞİD’e karşı açıklamaları olsa da KUH tabanı ya bu ayrımı bilmediğinden ya da inandırıcı bulmadığından açıkça Hizbullah hedef alındı.

Diyarbakır’daki olaylarla ilgili olarak 8 Ekim 2014 çarşamba günü

açıklama yapan Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanı Mehdi Eker, otopsilerin devam ettiğini ancak Diyarbakır’da hayatını kaybedenlerin önemli bir kısmının ateşli silah sonucu öldüğünü söylemiş ve Mehdi Eker’in açıklamalarından sonra da ateşli silah yaralanmasına bağlı ya da darp sonucu ölümlerle karşılaşmıştık. Kürdistan’da öyle süreçler yaşandı ki öldürülen bazı insanların kimler tarafından öldürüldüğü konusunda görgü tanıkları bile net açıklamalar yapamadı; görgü tanıkları ölümlerin nasıl meydana geldiğini bilmiyor.

Faili Meçhul Cinayetler Devam Ediyor

Kobanê protestolarının bilançosu çok ağır oldu. Farklı şehirlerde onlarca insan yaşamını yitirdi, birçok insan yaralandı, gözaltına alındı. Kobanê protestoları sokaklarda bitse de olayların yansımaları misilleme gibi görünen faili meçhul cinayetlerle devam ediyor. 14 Ekim’de Özgür Gündem ve Azadiya Welat gazetelerini dağıtan

KUH açısından Rojava'da hayati bir savaş verilirken Türkiye Kürdistanı'ndaki ateşkes ve müzakere ortamına azami önem veren politikaların öne çıkartılması son derece doğal. Ama yine de Hizbullah belirli bir kitle tabanı olan, devletle işbirliği yapabilen, üstelik yeri geldiğinde vahşi saldırılara girmekten çekinmeyecek ciddi bir rakiptir. Bu yüzden de KUH, Hizbullah'ın bölgedeki etkinliğinden son derece rahatsız ve bu yüzden zaman zaman Hizbullah üzerinde kendi basıncını hissettirmek istiyor.

ve kafasından vurularak ağır yaralandı. Bağdu, hastanede yapılan tüm müdahalelere karşın yaşamını yitirdi. **Özgür Gündem** ve Azadiya Welat çalışanları, yaptıkları açıklamada Kobanê için düzenlenen protesto gösterilerinden sonra polis, Hizbullah ve IŞİD yanlılarının hedefi haline geldiklerini, sürekli tehdit edildiklerini söyledi. Hastane önüne koşan Azadiya Welat ve Özgür Gündem gazetesi çalışanları adına Azadiya Welat gazetesi çalışanı İbrahim Karakaş basın açıklamasında şunları söyledi: “Özgür basın çalışanları 90'lı yıllarda JITEM ve kontra güçler tarafından, gazete binaları bombalanıp sokak ortasında katledilirken, yüzlercesi sorgusuz sualsiz cezaevlerine gönderildi. Bütün bu baskılara rağmen gerçekleri halka ulaştırmak için canla başla mücadele eden Ape Musa'nın (Musa Anter) ardılları, son dönemlerde AKP başta olmak üzere IŞİD yandaşları ve Hizbulkontra güçlerin açık hedefi haline getirilmeye çalışılıyor. Özellikle Kobanê eylemlerinin başlaması ile özgür basın çalışanları, bu güçlerin hedefi haline geldi. Bu kapsamda kimi zaman bu saldırılar polisin gözü önünde gerçekleştirilirken, çoğu zaman ise polisin de içinde olduğu koordineli bir şekilde arkadaşlarımıza saldırı gerçekleştirildi. Bağdu, 90'lı yılların faili meçhul cinayetlerinde sıkça rastladığımız gibi kimliği belirsiz kişiler tarafından silahlı saldırıya uğradı. Bu saldırganların amaçları 90'lı yılların Hizbulkontra sistemini devam ettirmektir”.

Bu olayın meydana gelmesinden yaklaşık bir hafta sonra, 22 Ekim'de, Hüda-Par üyesi

Fethi Yalçın, eve gittiği sırada uğradığı silahlı saldırı sonucu hayatını kaybetti. Fethi Yalçın'ın öldürülmesinden sonra basın açıklaması yapan Hüda-Par Bingöl il başkanı Hamdullah Tasalı, öldürülen Fethi Yalçın'ın daha önce PKK'liler tarafından tehdit edildiğini belirterek, tehdit nedeninin ise **Hüda-Par**'lı olmasının yeterli olduğunu söyledi. Partilerinin açık bir şekilde her gün ölüme tehdit edildiğini ileri süren Tasalı, “Bunu yetkililer de görüyor, devlet de görüyor. Biz buradan yetkililere sesleniyoruz: Bu olayın faillerinin bir an önce hukuk önüne çıkarılmasını istiyoruz. Biz sizin mikrofonlarınızın aracılığıyla bütün kardeşlerimize çağrıda bulunuyoruz: Herkes kendi güvenliğini alsın! Kendi nefsi müdafaaasını yapsın! Mensubu olduğumuz din bize bunu emre ediyor. Dinimiz bize saldıranlara karşılık kendini müdafaa hakkı veriyor. Bize eğer yaşam hakkı tanınmazsa, bize eğer siyaset yapma hakkı tanınmazsa, biz de bu saldırganlara onların anladığı dilde cevap vermeye çalışacağız” dedi.

DTK Genel Başkanı Hatip Dicle ise ölen kişinin üzerinden yeni bir PKK-Hizbullah çatışması körüklendiğini ve bu oyuna kimsenin gelmemesi gerektiğini ifade etti. DTK'nın Hüda-Par ile dolaylı ve doğrudan diyalog kurma çabası içerisindeyken böyle bir olayın gerçekleşmesinin düşündürücü olduğunu belirtti.

Sonuç: 1990'ların Hafızası Hala Canlı

Olayların en yoğun yaşandığı günlerden

bu yana çok sayıda kişi hayatını kaybetti. Cinayetlerle ilgili her iki taraf birbirini suçluyor ve kimse cinayetleri üzerine almak istemiyor. Örneğin, Hüda-Par İl Başkanı Şehmus Tanrıkulu'na göre, PKK'liler kurban eti dağıtmaya giden masum Hür Dava Partilileri vurdu. Bireylerin masumiyetini anlamamız söz konusu olamaz; fakat bu kişilerin mensubu olduğu Hüda-Par'ın yani Hizbullah'ın geçmişte yaptıklarını yazmak, iki ayrı yazı uzunluğunda olacağı için bu cinayetlere değinemiyoruz. Zaten bu cinayetler artık herkes tarafından bilinen gerçekler. Hizbullah'ın söz konusu dönemde işlediği cinayetlerin azmettiricileri de sır değil. Eski bakan Fikri Sağlar, *Siyah-Beyaz* gazetesinde yaptığı bir röportajda, ordunun Hizbullah'ı sadece kullanmakla kalmadığını, aynı zamanda bu örgütü kurup sponsorluğunu da yaptığını söylemiş, bu kararın 1985 yılında alındığını belirtmişti. Kürt ulusal hareketinin yükselişte olduğu 1990'larda PKK'nin karşısına çıkartılan taşeron örgüt olarak tarih sahnesindeki yerini alan Hizbullah, onlarca gazete çalışanını “faili meçhul” cinayetlerle katletti. Hizbullah'ın tarihte işlediği cinayetlerin tarzından ve olayın böyle bir süreçte yaşanmış olmasından dolayı pek tabii Azadiya Welat çalışanının öldürülmesinden dolayı gözler Hüda-Par'a çevrildi. Zira Hizbullah dendiğinde insanların aklına, hayır işleri yapan, et dağıtan insanların mensubu olduğu bir örgüt gelmiyor. Hizbullah denince domuz bağı, işkence ve faili meçhul cinayetler geliyor insanların aklına. O yüzden Azadiya Welat çalışanının öldürülmesinin arkasındaki sır perdesi henüz açığa çıkmamış olsa da, cinayetin sorumlusu olarak Hüda-Par'ın görülmesi çok doğal. Bu cinayetler sürekli bahsedilen “karanlık ellerin” işi de olabilir elbette. Zira misillemelerin üst üste geldiği bir süreçte, cinayetlerin arkasında Hizbullah'ın bilinen cinayet yöntemlerini kullanarak kişisel hesaplaşmasını gören ya da PKK ve Hizbullah arasında yaşanabilecek çatışmalardan çıkar sağlayan “derin yapılanmalar” olabilir; fakat bu tarz hesapları tamamen aydınlatmak ya da komplo teorileriyle ilgili sınırın nerede başlayıp nerede bittiğini bilmek mümkün değil.

Yaşananlara Kürt ulusal hareketi (KUH) açısından bakacak olursak Kürt ulusal hareketi, Ortadoğu'da, tarihinde hiç olmadığı kadar güçlü bir aktör haline geldi. Yalpalamalar olsa da içeride AKP ile çözüm süreci devam ederken Suriye'de IŞİD'e karşı savaşıyan PYD önemli aktörlerin desteğini görüyor. Kürt ulusal hareketi böyle bir süreçte Kürdistan coğrafyasındaki başat aktör rolünün tartışılmasını dahi istemeyecektir. Hizbullah ile girdikleri mücadeleyi böyle okumak gerekir. Ayrıca belirttiğimiz gibi, Kürt ulusal hareketinin 1990'lardaki tarihsel hafızası hala canlı. Hizbullah ile sözünü

ettiğimiz süreçte yaşananlar, araya ekilen nefret tohumları, zaman zaman patlamalar gösterebiliyor; fakat her şeye rağmen, Kürt ulusal hareketinin Hizbullah ile böyle bir süreçte doğrudan ve uzun süreli çatışmalara girmeyeceğini öngörebiliriz. Hüda-Par'lı Fethi Yalçın'ın öldürülmesinden sonra DTK Genel Başkanı **Hatip Dicle**'nin yaptığı yumuşak açıklamaları ve karşı tarafa uzattığı zeytin dalını bu eksenden okumak gerekir. Hizbullah ile girilecek çatışmalardan KUH hiçbir kazanım elde etmeden önemli şeyler yitirebilir. KUH açısından Rojava'da hayati bir savaş verilirken Türkiye Kürdistanı'ndaki ateşkes ve müzakere ortamına azami önem veren politikaların öne çıkartılması son derece doğal. Ama yine de Hizbullah belirli bir kitle tabanı olan, devletle işbirliği yapabilen, üstelik yeri geldiğinde vahşi saldırılara girmekten çekinmeyecek ciddi bir rakiptir. Bu yüzden de KUH, Hizbullah'ın bölgedeki etkinliğinden son derece rahatsız ve bu yüzden zaman zaman Hizbullah üzerinde kendi basıncını hissettirmek istiyor.

Hizbullah açısından baktığımızda da

benzer durumun olduğunu görüyoruz. Kürt coğrafyasında, kendisinden başka herkesi ezmeye kodlanmış bir güç olan IŞİD tehlikesinin yarattığı bütünleşmenin üzerinden atlayarak KUH ile girilecek bir savaşı Hizbullah son ana kadar istemeyecektir. Hizbullah'ı yalnızca üslup açısından değerlendirecek olursak genel olarak kullandıkları dil, Kürdistan coğrafyasının yabancı olduğu bir dil değil. Hüda Par, bayrağından sloganına kadar Kürdistanî bir dil kullanmaya özen gösteriyor. Yani örgüt, dinsel söylemine yoğun bir Kürt ulusalcılığı ekleyerek Kürdistan coğrafyasındaki tabanını genişletmeye çalışıyor. Örneğin attıkları örgüt sloganlarından biri: "Her Biji Hizbullah". KUH'un bölgede elde ettiği saygınlık ve yaygın desteğin Hizbullah'ı zorladığı muhakkak.

Böyle bir süreçte KUH ile gireceği bir mücadeleyi Hizbullah'ın tabanına "PKK kafırdır!" çıkışıyla anlatabilmesi de pek mümkün görünmüyor. Ayrıca 1990'lardaki konjonktür ile bugünkü şartlar aynı değil. Hizbullah'ın arkasında 1990'larda açık

bir devlet desteği vardı. Bugün rüzgar tam tersten esmiyor belki, ama devlet KUH ile müzakere halinde. 1990'lardaki açık devlet desteğinden mahrum olan Hizbullah'ın en güçlü dönemini yaşayan PKK ile çatışmak istemeyeceğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Hizbullah, zamanın kendileri için çalıştığını düşünüyor. Örgütün 2000'lerin başında aldığı ağır darbeler ve liderlerinin öldürülmesine rağmen ayakta kaldığı, toparlandığı ve Hüda Par ile de belirli bir çıkış tuttuğu gözüküyor. Bu yüzden halen bölgedeki iki büyük güçten, yani AKP-PKK'den, birisinin ya da ikisinin birden zayıflayacağı anı beklemenin ve o zamana kadar da güç biriktirmenin en iyisi olduğunu varsayıyorlar. Bu nedenle de uygun an gelmeden PKK ile topyekün bir çatışmaya girmenin hiç de işlerine gelmeyeceği ortada. Böyle şiddetli bir çatışmanın altından kalkmalarının 1990'lara göre daha zor olabileceğini bildikleri gibi bir yandan da tekrardan devlet tarafından kullanılan bir kontra örgüt konumuna da düşmek istemiyorlar. Örgütün Kürdistanî bir yönelime girdiği bir sırada devletin ajansı konumuna yeniden sürüklenmek, hiç de istedikleri bir şey değil. Bu nedenle de PKK'nin aktif saldırılarına karşı temkinli davranmak zorundalar.

Başlıkta sorduğumuz soruya, yazı içerisindeki bilgileri verdikten sonra zaten yanıt verdik. Kobanê protestolarındaki ölümler ve son yaşananlardan sonra insanların akıllarına bu sorunun gelmesi son derece doğal; fakat bugünkü siyasi hat, 1990'lardaki konjonktürden çok farklı bir yol izliyor. AKP, Türkiye'de ve Suriye'de askeri ve stratejik anlamda yükselişine devam eden Kürt ulusal hareketini dengelemek için yoğun çaba harcıyor. AKP'nin politik çizgisi, böyle bir hat üzerinde ilerlediği için, AKP, Kürt ulusal hareketinin karşısında olan aktörleri desteklemekten çekinmiyor. AKP'nin Kobanê protestoları sürecinde yaşanan ölümlerden tek başına KUH'u sorumlu tutması, bu politikanın bir sonucu. Evet, bugün için 1990'lara geri dönmediğimizi söyleyebiliriz; fakat AKP iktidarının kanla beslenen politikalarına karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmezsek, AKP'nin 12 Eylül uygulamalarına benzer eylemleriyle daha sık karşılaşacağımız aşikar.

Kobanê protestolarındaki ölümler ve son yaşananlardan sonra insanların akıllarına bu sorunun gelmesi son derece doğal; fakat bugünkü siyasi hat, 1990'lardaki konjonktürden çok farklı bir yol izliyor. AKP, Türkiye'de ve Suriye'de askeri ve stratejik anlamda yükselişine devam eden Kürt ulusal hareketini dengelemek için yoğun çaba harcıyor. AKP'nin politik çizgisi, böyle bir hat üzerinde ilerlediği için, AKP, Kürt ulusal hareketinin karşısında olan aktörleri desteklemekten çekinmiyor. AKP'nin Kobane protestoları sürecinde yaşanan ölümlerden tek başına KUH'u sorumlu tutması, bu politikanın bir sonucu.

SDH'DEN

12 Ekim Alevi Mitinginde Alanlardaydık!

Alevi örgütlerinin 12 Ekim'deki "Eğitimde Yaşanan Hak İhlallerine Karşı" mitingi bugün Ankara'da gerçekleşti. Haftalar öncesinden çeşitli şehirlerden yürüyüşlerle yola çıkan Alevi örgütlerinin temsilcileri zorunlu din dersine, eğitimin dinselleştirilmesine, eğitimde hak ihlallerine karşı 12 Ekim'de Ankara'da merkezi bir mitingle AKP'ye karşı sesini yükseltmek niyetindeydi. Bu miting, PSAKD (Pir Sultan Abdal Kültür Derneği), AKD (Alevi Kültür Dernekleri) ve Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı tarafından örgütlenmekteydi. Türkiye'nin dört bir köşesinden Aleviler yürüyerek yollara çıkmışken Kobane gündemi Türkiye'yi sarsmaya başladı. Bunun üzerine yakın bir zaman içinde PSAKD, Kobane direnişi toplumsal muhalefetin temel gündemi iken bu mitingin ertelenmesi gerektiğini belirterek mitingden çekildiğini açıkladı. Mitingde ısrarcı olan diğer kurumlar ise mitingin gerçekleşmemesi için egemen güçlerce büyük bir baskı ve terörizasyona (mitinge yönelik provokasyon korkutmaları da dahil) maruz kaldıklarını, PSAKD'nin de bu nedenle çekildiği açıklamıştı. AKD ve Hacı Bektaş Vakfı, ne olursa olsun mitingi yapmaktan vazgeçmeyeceklerini ilan ederek çeşitli geri adımlar atıp mitingi gerçekleştirdiler. 11 Ekim günü, miting öncesi yürüyüş yapılmayacağı, doğrudan 11'den itibaren Sıhhiye meydanında buluşulacağı; mitingde kendi dağıtacakları beyaz bayrak dışında pankart, bayrak, döviz kabul etmeyeceklerini duyurdular (ki bu yasakçı tutum miting sırasında uygulanamadı). Bu durum, birçok siyasal kurumun mitinge katılımına ket vurdu; Halkevleri miting için kaldıracakları otobüsleri iptal ettiğini ilan etti. AKD ve Hacı Bektaş Vakfı; mitingi gerçekleştirmek konusunda ısrarcı olsa da mitingin güçlü geçmesi için bir çaba göstermedi; Alevilerin yoğun şekilde yaşadığı şehirlerden bile otobüs kaldırılmadı. Hatta Ankara'da bile mitingin örgütlenmesinin güçlü şekilde yapılmadı, şehirde miting afişlemesinin bile yapılmadı. Hem sosyal medyada yayılan provokasyon korkusu hem de mitingin örgütlenmesindeki zaafiyetler birleşince miting katılım oldukça düşük düzeyde kaldı.

SDH olarak biz ise mitingin en güçlü grubu olacak şekilde bir katılım sergiledik. Büromuzdan başlayan bir yürüyüşle Sıhhiye'deki miting alanına geçerken halkın alkış ve desteğiyle karşılandık. Miting boyunca gerek canlılığımız gerek sayımız gerekse sloganlarımızla göz doldurduk. "Kuşanalım Kızıl Sancağı, Geçsin Zalimlerin Çağı" şiarlı pankartımızla yoğun ilgiyle karşılanırken Marksist Fikir Toplulukları'nın Kobane vurgulu pankartı da Alevilere yönelik saldırılarla Kürt halkına yönelik olanlar arasında bağlantı kurdu. Miting sonrasında eylem alanından büromuza yaptığımız yürüyüşe ise mitingden ayrılan kitle de katıldı.

Spartaküs Kültür ve Sanat Derneği Ankara'da Açıldı!

Trabzon ve Antalya'dan sonra Ankara'da Spartaküs Kültür ve Sanat Derneği "Karanfil Sokak 14/9 Kızılay" adresinde açıldı.

Spartaküs Kültür ve Sanat Derneği; kolektif bilinci geliştirmek, devrimci sanat anlayışını yaygınlaştırmak konusunda iddialı ve kararlıdır. Spartaküs Kültür ve Sanat'ta film gösterimleri, şiir dinletileri, müzik ve tiyatro atölyeleri, politik ve güncel söyleşiler, Marksist Akademi şeklinde düzenli etkinlikler gerçekleştirecektir.

HABERLER

Akdeniz Üniversitesi'nde Marksist Fikir Topluluğu Kuruldu!

29 Ekim Çarşamba günü "Marks Kimdir? Marksizm Nedir?" konulu söyleşiyle birlikte Akdeniz Üniversitesi Marksist Fikir Topluluğu'nun tanışma toplantısı yapıldı. Tanışma toplantısının örgütlenmesi için şehir merkezinde ve kampüste afişleme, bildiri dağıtımı ve masa çalışmaları yapıldı. Etkinlik Spartaküs Kültür ve Sanat Derneği'nde gerçekleştirildi. Etkinlik çok sayıda üniversiteli ve liselinin yanı sıra emekçilerden de ilgi gördü. Söyleşinin ardından sohbet canlı tartışmalarla devam etti.

Akdeniz Üniversitesi Marksist Fikir Topluluğu çalışmalarına yeni bir devrimci Marksist gençlik kuşağı yaratmak üzere devam edecek.

Devrimci Marksizm Toroslarda yükseliyor!

Trabzon'da Söyleşi: "Marks Kimdir? Marksizm Nedir?"

KTÜ Marksist Fikir Topluluğu geçtiğimiz haftalarda oldukça kalabalık ve etkili bir grup olarak kurulmuş. KTÜ'de Marksizmin Okulu olmak, gençliğin sokaktaki kavgasını vermek için yola çıkmıştı. Bunun bir parçası olarak 1 hafta boyunca yoğun bir şekilde sürdürdüğü "Marks kimdir? Marksizm nedir?" konulu söyleşi Trabzon Spartaküs Kültür ve Sanat Derneği'nde 35 kişinin katılımıyla gerçekleştirildi.

Söyleşi Ankara Üniversitesi'nden Güneş Gümüş'ün sunumuyla başladı. Güneş Gümüş Marks'ın hayatını, düşüncesinin hangi koşullar altında geliştiğini anlattı. Marksizm temel ilkelerine değinen Güneş Gümüş, "Marks'ın düşüncesi klasik Alman felsefesi, İngiliz ekonomi-politiği, Fransız sosyalist geleneğinden etkilenecek gelişmiştir ve onları aşan bir niteliğe bürünmüştür" dedi. Marks'a göre toplumların sınıflardan oluştuğunu; emeğini satmaktan başka hiçbir şansı olmayan ve emeği üzerinde hiçbir denetime sahip olmayan topluluğun işçi sınıfını meydana getirdiğini aktaran Güneş Gümüş, işçi sınıfının burjuvazi ile uzlaşmaz bir sınıf savaşımı verdiğinden bahsetti.

Oldukça akıcı ve interaktif bir şekilde gerçekleşen sunumun ardından soru-cevap, karşılıklı sohbet şeklinde gerçekleşen söyleşi yaklaşık bir buçuk saatin sonunda bitti.

MARKSİST GENÇLİK
YOLA
ÇIKIYOR

MARKSİST FİKİR TOPLULUKLARI
FEDERASYONU
KURULUŞ KONGRESİ
22 KASIM CUMARTESİ SAAT: 14.00
YER: ANKARA ÜNİ. CEBECİ KAMPÜSÜ İLETİŞİM FAK.
AHMET TANER KİŞLALİ SANAT EVİ
İletişim: 0543 337 3671 marksistfikir@gmail.com

Marksist Fikir Toplulukları Federasyonlaşıyor!

Marksist Fikir Toplulukları; Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Ankara Üniversitesi, Hacettepe Üniversitesi, Boğaziçi Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi, Akdeniz Üniversitesi, Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde yoğun olarak politik çalışmalar yürütmektedir.

Marksist Fikir Toplulukları Federasyonlaşıyor! Marksist Gençlik yola çıkıyor! Türkiye'nin dört bir yanında üniversitelerden sokaklara sosyalizm şiarıyla gençliğin diktatöre ve sömürü düzenine karşı mücadelesini yükselten Marksist Fikir Toplulukları federasyonlaşıyor. Sen de katıl, özgürlük kavgasında Marksist Fikir Topluluğu saflarında yerini al! "Diktatör; Gençliği Yenemezsin!" demek için Marksist Fikir Topluluğu'na katıl!

Tarih: 22 Kasım Cumartesi - 14.00

Yer: Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü İletişim Fakültesi

Ahmet Taner Kışlalı Sanat Evi

Kobani'ye ABD Yardımı Hakkında Nasıl Düşünmeliyiz?

V.U. Arslan

Kobane'de IŞİD'e karşı düzenlenen ABD bombardımanı, YPG'ye verilen ABD silahları ve YPG komutanlarının ABD öncülüğündeki koalisyonda görev aldığıının açıklanması, sosyalist harekette keskin tartışmaları beraberinde getirdi. Mesele, devrimcilerin emperyalizm ve ulusal sorun konusundaki belirledikleri tutumlara dair önemli ayrışmaları içerdiğinden gayet önemlidir.

Tartışmaların fitilini ateşleyen KP liderlerinden Aydemir Güler'in "**Kobane'den Bizim Cephe**" başlıklı yazısı oldu. "Kobane soldan siyaseten düşmüştür" diye kışkırtıcı çıkışlar içeren yazı, şimşekleri üzerine çekti ve ortaya çıkan toz duman içerisinde sapla saman birbirine karıştı. Muhakkak ki kafalar da karışık. Bu yüzden sapla samanı ayırmak, gerçekleri ortaya koymak ve çelişkilerle dolu mücadele arenasında devrimci Marksist ilkeleri bir yere oturtmak zorundayız.

Rojava Direnişinin Mahiyeti

Rojava'da Kürtlerin kendi kaderini tayin etmesi anlamında tarihi bir adım atılmıştır. Türkiye'de devrimci proleteryanın evvela bu gelişmeyi selamlaması gerekir. Dört parçaya bölünmüş, bir sürü katliam yaşamış, acılar çekmiş ezilen bir halkın en demokratik ve haklı taleplerinin yaşam bulmasıdır söz konusu olan. Her kim ki bu temel doğruyu açıkça ortaya koyamıyorsa o kişi Türkiye burjuvazisinin milliyetçi zehrinin müptelası olmuş demektir. Nitekim AKP ve Türkiye egemen sınıfları, Rojava'nın başından beri en büyük düşmanı olmuş ve oradaki ulusal atılımı engellemek için elinden geleni yapmıştır. Bu konuda IŞİD'in en son ve en büyük silah olarak değerlendirildiği gün gibi ortadadır. Bu noktada devrimci proleter siyaset açısından bir diğer önemli ilkeye geliyoruz. Yönetici sınıfın zayıflaması ve krize girmesi, devrimci mücadele için kritik önemdedir. Bu çerçevede girişilen dış maceralarda alınan yenilgiler, yani emperyalist girişimlerin

başarısızlığa uğraması, sınıf mücadelesinin gidişatı için belirleyicidir. Devrimciler RTE'nin Suriye macerasından yenilgiyle çıkmasını da bu çerçevede istemişlerdir. Benzer şekilde Kobane'de alınan yenilgi ya da daha genel olarak söylersek ulusal zulüm politikasında alınan yenilgi de bu çerçevede değerlendirilmelidir. Halen Kobane'de IŞİD'e karşı savaşmakta olan ezilen halkın direnişini örgütleyen YPG, neticede sol bir güçtür ve bu çerçevede de Türkiyeli emekçilerin sempatisini fazlasıyla hak etmektedir.

Diğer taraftan sapla samanı da birbirinden ayırmak lazım. "**Rojava Devrimi**" dendiğinde dikkatli olmamız gerekir, zira ulusal hareketi kıızıla boyama yanlışı oldukça yaygındır. Kürt ulusal hareketi sol bir güçtür, fakat sosyalist-komünist değildir. Marksistler açısından emperyalizm çağından itibaren devrim dendiğinde eğer bir kıvıllık anlayacaksak esas olarak mülkiyet meselesine bakmamız gerekir. Hazırlanan **Rojava Anayasası**'nda ise burjuva demokratik hakların geniş bir çerçeve içerisinde yer aldığını, diğer yandan da özel mülkiyet programına vurgu yapıldığını görüyoruz. Yani Kürt ulusal hareketinin sınıf merkezli bir pozisyonu yoktur, özgürlük anlayışı burjuva demokratik sınırlar içerisinde. Bu sınırları görmezden gelen abartılı Rojava yorumları gerçeklerle örtüşmez. Daha net bir ifadeyle işçi-emekçi devrimi dışında bir kıvıllık olamaz. Bu yüzden de Kürt ulusal hareketi ile ittifak ve işbirliği kapıları her zaman açık olsa da sınıf mücadelesinde ulusal harekete herhangi bir öncülük rolü verilemez. Örgütsel bağımsızlık ve eleştiri hakkı kıskanç bir şekilde

muhafaza edilir. Bu çerçeve içerisinde Kürt ulusal hareketi ile ittifaklar ve ayrılıklar, mücadelenin doğal seyridir.

Amerikan Yardımı

Kobane'ye ABD desteği gelince... Aydemir Güler örneğinde olduğu gibi ulusalcı çevreler, derhal meselenin üzerine zıpladılar. Aydemir Güler'in daha ileri bir versiyonu olan Doğu Perinçek, "Kobani düşerse Türkiye bütünleşir. Kobani diye bir şey kalmayacak. Orada Rojava'yı, Kürt koridoruymuş, Kürdistan'ı kurmuş, o hayaller yıkılıyor. Kobani düşerse Ankara düşer, saçma sapan laflardır. Kobani zaten düşecek. Kobani düşün herkes rahatlasın" şeklinde açıklama yapabiliyor. Kürtlere düşmanlık öyle boyutlardaki IŞİD zaferi istenir durumda. Hal böyle olunca "PKK ve IŞİD bizim için bir" diyen RTE ile benzer noktalara düşmekten çekinmiyorlar. Milliyetçilikten gözü dönenlerle bunlara göz kırpanlar için daha fazla söz etmenin gereği yok.

Diğer taraftan Kürt hareketi içerisinde de ABD konusunda kötü açıklamalar geliyor. Bu açıklamalarda sosyalist harekete anti-empyeralizm dersleri veriliyor! Örneğin bu gruplar, ABD'nin Irak işgalinde ya da Esad'ın devrilmesi girişimlerinde sosyalistleri yanlış tutum almakla eleştiriyorlar. Yani

aslında sosyalist sola tavsiye ettikleri şey, ABD'nin Irak ve Suriye operasyonlarına ses çıkarılmamasıdır. Halepçe'yi gayet iyi hatırlıyoruz, Baas rejimlerinin Kürtlere yaptıklarını da biliyoruz, ama peki ABD işgalinin hayatını ellerinden aldığı 2 milyon Iraklı insana ne olacak? Bu canların bir kıymeti yok mu? IŞİD de bu katliamların ve genel olarak Amerikan işgalinin doğrudan sonucu değil mi? Ulusal dar bakış açısının sınırları bu gibi örneklerde kendisini iyice belli ediyor. İşin özü, ulusal bakış açısıyla sınıf mücadelesinin evrensel konuları hakkında tutarlı ve doğru pozisyon almak mümkün değildir. Kısacası sosyalistler dünya halklarının en büyük düşmanı ve en büyük terörist örgütleri olan NATO'ya ve ABD'ye karşı mücadele etmeye devam edecektir.

Anti-Empyeralizm ve Kobane

Foti Benlisoy, Kobane konusunda empyeralistler arasındaki çelişkilerden yararlanmak gerekir diye yazmış. Ama Kürt ulusal hareketinin anti-empyeralizm gibi bir derdinin olmadığını açıkça söylemezsek dürüst davranmış olmayız. Kürt ulusal hareketinin öyle bir önceliği olsaydı zaten Amerikan bombardımanı ve silahları Kobane'de desteğe katıyen gelmezdi, hatta bu bombalar YPG'nin üstüne yağardı.

Peki, ABD bombardımanı ve silahları YPG direnişine gölge düşürür mü?

Peşinen söyleyelim, düşürmez. Eğer ulusal hareketlerin doğasını yanlış anlamazsanız hayal kırıklığına uğramazsınız. Neticede Kobane'de ölüm kalım savaşı veren milisler, mazlum bir halkın temsilcileridir ve yüz yıllık bir savaşın içerisinde çıkıp gelmişlerdir. Bu halka en büyük eziyetleri de halen daha bizim yönetici sınıfımız, yani Türkiye egemenleri yapmıştır, yapmaktadır. Bu yüzden Türkiyeli devrimcilerin görevi, her zaman olduğu gibi haksızlıklara karşı çıkmak ve ezilenin yanında olmaktır. Şovenizme karşı mücadele için, işçi ve emekçilerin vatansever burjuva ideolojisinden kopması için ve Türkiyeli egemenlerin yenilmesi için Kobane direnişi desteklenmelidir. İşin içine bir şekilde ABD'nin müdahil olması bu temel görevlerin mahiyetini değiştirmez. Tabii ki eleştiriden de vazgeçilecek değildir. ABD'nin hiçbir zaman müttefik olarak görülmemesi gerektiği, ihanete uğramanın her an mümkün olduğu ve empyeralizmle işbirliği temelinde gerçekleşecek bir Kürdistan projesinin Kürtlere hayır getirmeyeceği hep dillendirilecektir.

Kapitalizmin Çarkları Dönerken Mülteciler Ölüyor!

Çağın Erdinç

Tüm Dünya'daki mülteci sayısında, Ortadoğu'da yaşanan savaşlar, gelir dağılımındaki uçurum, ırkçılık, ötekileştirme gibi nedenlerle görülmemiş bir artış yaşanıyor. Birleşmiş Milletler'e bağlı Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin (UNHCR) Cenevre'de açıkladığı mülteciler raporunda, 2012 yılı sonunda Dünya genelindeki toplam mülteci sayısının 45,2 milyon olduğu duyurulmuştu. UNHCR, yalnızca 2012 yılında 7,6 milyon insanın ülkesini terk ettiğine dikkat çekmişti.

UNHCR'nin 2013 raporu ise tablonun ciddiyetini bir kez daha gözler önüne serdi. 2013 yılı verilerinin temel alındığı raporda, mülteci sayısının 2012 yılına göre yaklaşık 6 milyon arttığı vurgulandı. Rapora göre 2013'teki toplam mülteci sayısı 51.2 milyon. Bu rakam 2. Dünya Savaşı'ndaki toplam mülteci sayısının bile üzerinde. Sayılar arasında dikkat çeken bir diğer ayrıntı ise tahminen 6.3 milyon kişinin yıllardır hatta on yıllardır mülteci durumunda oldukları. 2014 yılında da söz konusu rakamların katlanarak arttığı tahmin ediliyor.

Afgan Mültecilerin Bitmeyen Çilesi

BM'nin açıkladığı resmi rakamlara göre uzun bir süredir mülteci konumunda yaşayanlar arasında 2.5 milyon Afgan var. Afganlar halen dünyanın en büyük mülteci grubunu oluştururken komşuları Pakistan dünyadaki tüm ülkelerden daha fazla mülteciye ev sahipliği yapıyor.

Pakistan'da toplam 1.6 milyon mültecinin yaşadığı tahmin ediliyor.

Evet, belki de Ortadoğu'da çilesi hiç bitmeyen halkların başında geliyor Afganlar. Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgale başladığı 24 Aralık 1979'dan itibaren dokuz yıl süren savaş boyunca binlerce insan hayatını kaybederken 2 milyon insan Pakistan'a giderek mülteci hayatı yaşamak zorunda kaldı. Sovyetler Birliği'nin çekilmesiyle Afganların dramı bitmedi. Hatta sonraki süreçte yaşanan insanlık dramları, Sovyet işgalinin acılarını bile gölgede bırakacak cinstendi. Yeryüzünün en büyük mülteci kitlesine sahip olan Afganistan konusuna özellikle eğilmek gerekir. Zira Afganistan'da ortaya çıkan insanlık dramında Pakistan'ın ciddi bir rolü var. Suriye'deki insanlık dramında AKP'nin rolünün olduğu gibi...

Türkiye'de bugün uygulanması düşünülen **Eğit-Donat** politikası, Sovyetler-Afganistan savaşı sürecinde Pakistan'da uygulandı. CIA desteğinde uygulanan Eğit-Donat politikasıyla Afganistan'da savaşan İslamcı gruplara Pakistan'da eğitim verildi. Bu eğitime yaklaşık 3 milyon dolar harcandı. Sovyetler Afganistan'dan çekildikten sonra, Afgan mültecilerin yerleştirildiği Diyubendi Medresesi, başlarda temsil ettiği "ılımlı İslam" çizgisinden hızla uzaklaştı ve Selefi yola dümen kıldı. Hatta Taliban bu medresede örgütlendi. Pakistan yönetimi, Taliban'ın selefi karakterine rağmen, Taliban'a desteğini

arttırdı. 1995'te Pakistan hükümeti, Taliban üzerinden Afganistan'da düşman olarak gördüğü Rabbani hükümetine karşı savaşı kızıştırmaya devam etti. 1996'da Taliban'a direnemeyen Rabbani hükümeti düştü ve Taliban Afganistan'da iktidarı ele geçirdi; Pakistan da Taliban'a olan desteğini sürdürdü.

11 Eylül saldırılarından sonra Taliban'a verdiği desteği kesmek zorunda kalan Pakistan hükümeti için iş işten çoktan geçmişti. Taliban'ı sınırlandırabileceği yanılgısına düşen Pakistan hükümeti, Taliban'la savaşmak durumunda kaldı. Bu arada Pakistan'daki İslamcıların karakteri de değişti. Pakistan'daki 30 kadar İslamcı grup 2007'de bir araya gelerek Tehrik-i Taliban Pakistan'ı (Pakistan Taliban Hareketi) oluşturdu. Ve Pakistan halkları 1979'da CIA eliyle atılan ve Pakistan hükümetinin taşeronluğunu yaptığı bu nefret tohumlarını hala söküp atamıyor.

Evet bu nefret tohumları hala sökülüp atılamadığı için 2.5 milyon Afgan hala mülteci durumunda. Mültecilerin durumu insanlık dramıdır; fakat mültecilere yalnızca duygusal açıdan bakmak, onların bu duruma neden düştüğünü anlamamızı engeller. Gerçekçi olmak lazım. Bugün Afganların yaşadığı sorunların nedeni, SSCB işgali, cihatçıları kamplarda "eğit-donat" politikasıyla besleyen emperyalistler ve taşeron Pakistan hükümetiyle birlikte ülkeyi kan gölüne çeviren Taliban'dır.

Pakistanlaşan Türkiye'deki Mülteci Sorunu

Pakistan ve Afganistan'daki süreçlere çok benzediği için Türkiye ve Suriye'deki mülteciler konusuna da değinmek gerekir. BM'nin resmi verilerine göre, Suriye'de mülteci durumuna düşen insanların sayısı 3 milyonu aştı. Aynı resmi rakamlara göre Lübnan'da 1 milyon 175.504, Ürdün'de 613 bin 252, Irak'ta 215 bin 369, Mısır'da 139 bin 90, Kuzey Afrika ülkelerindeyse 23 bin 367 Suriyeli mülteci bulunuyor. Elbette bu rakamlar güncel değil. Her gün yeni insanların mülteci konumuna düştüğünü düşünürsek Lübnan'daki toplam Suriyeli mülteci sayısının 2 milyona dayandığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

BM'nin resmi verilerine göre Türkiye'deki toplam Suriyeli mülteci sayısı 1.6 milyon. Elbette bu rakam da güncel değil. Her gün yüzlerce insan Türkiye'ye gelmeye devam ediyor. AKP iktidarı Türkiye'ye gelen mültecilere kucak açtığını her fırsatta söylese de gerçek bunun tam tersi. 2013'te, Türkiye'deki Suriyeli sayısı henüz bugünkü rakamlara ulaşmamışken, Fatih Belediyesi'nin Kumkapı Sahili'ndeki

“AKP medyası”, haberlerde çoğu zaman Suriyelilerin bulunduğu kampları gösterip arka fona acıklı bir müzik koyarak meseleyi tamamıyla duygusallaştırmaya çalışsa da yaşananların en önemli sorumlusunun AKP olduğunu unutmamak ve gerçekçilikten kopmadan bu insanların Afganistan'da yaşadığı sürece benzer bir süreci yaşadıklarını vurgulamak lazım. AKP medyası ve AKP'li bürokratlar, çoğu zaman sorumluluklarını örtbas etmek için mülteciler doğal afet sonucu Türkiye'ye gelmiş gibi davranabiliyorlar. Evet! Suriye'deki duruma bakıldığında en şiddetli doğal afetin bile yaratamayacağı kadar büyük bir yıkımın söz konusu olduğunu söyleyebiliriz.

parklarda kalan Suriyeli Alevilerden parkın boşaltılmasını istediğini ve mültecilere Alevi Kültür Dernekleri'nin sahip çıktığına tanık olmuştuk.

Milliyet Gazetesi yazarı Mehmet Evşin'in Türkiye'deki Suriyelilerin durumunu ele almak için gittiği sınır kentlerinde karşılaştıklarını derlediği “Suriyeli Muhafifler” yazı dizisi de Türkiye'deki Suriyelilerin karşılaştığı zorlukları ve devletin seyirci konumunu bir kez daha gözler önüne serdi. “Suriyeli Muhafifler” başlıklı yazı dizisinin en çarpıcı kısmı, Suriyeli kadınların ikinci ve hatta üçüncü eş olarak “satın alınması.” Mehmet Evşin'in Hatay'da görüştüğü sağlık görevlisi H.G, Suriye'den gelen kadınların 14-15 yaşlarında evlenmeye zorlandıklarını ve cinsel istismarın çok yaygın olduğunu ifade ediyor.

BBC Muhabiri Rengin Arslan'ın Şirinevler'deki Yıldız Zöhre Camiisi'nin yanında bulunan parkta kalan Suriyeliler ile ilgili aktardıkları da Suriyelilerin Türkiye'de maruz kaldığı zorluklara küçük bir örnek teşkil ediyor. Arslan'ın parkta röportaj yaptığı çoğu kişi, benzer şeyler söylüyor ve devletten asla tek bir kuruş yardım gelmediğini anlatıyor. Rengin Arslan'ın konuştuğu Suriyelilerden

biriyle ilgili aktardıkları, durumun vehametini net bir şekilde gözler önüne seriyor: “...Ne iş yaptığını sorduğumda ‘her şeyi’ diye yanıt veriyor. ‘Taş da taşıyorum, kaldırım da döşüyorum, harç da karıyorum.’ Devletten herhangi bir yardım alıp almadığını sorduğumda ise yanıtı, diğer pek çoğu gibi ‘Hayır’ oluyor. Ve yine diğerleri gibi o da burada tek isteğinin çalışmak ve ailesini geçindirmek olduğunu söylüyor.” Ayrıca Rengin Arslan, parkın yanında bulunan camiinin tuvaletinin geceleri kapatıldığını ve parkta kalan Suriyelilerin hastalık riskiyle karşı karşıya olduğunu vurguluyor. Gaziosmanpaşa Cemevi'ne sığınan bazı Suriyeli aileler, toplanan yardımlarla evlere yerleştirilse de çoğu Suriyeli bulundukları parklardan bile atılıyor, rahatsız ediliyor, hatta satılıyor.

“AKP medyası”, haberlerde çoğu zaman Suriyelilerin bulunduğu kampları gösterip arka fona acıklı bir müzik koyarak meseleyi tamamıyla duygusallaştırmaya çalışsa da yaşananların en önemli sorumlusunun AKP olduğunu unutmamak ve gerçekçilikten kopmadan bu insanların Afganistan'da yaşadığı sürece benzer bir süreci yaşadıklarını vurgulamak lazım. AKP medyası ve AKP'li bürokratlar, çoğu zaman

sorumluluklarını örtbas etmek için mülteciler doğal afet sonucu Türkiye'ye gelmiş gibi davranabiliyorlar. Evet! Suriye'deki duruma bakıldığında en şiddetli doğal afetin bile yaratamayacağı kadar büyük bir yıkımın söz konusu olduğunu söyleyebiliriz. Dolayısıyla bir afet söz konusu; ancak bu afetin 2011'den beri AKP'nin, emperyalizmin ve Körfez ülkelerinin özenle işlediği bir çeşit "suni afet" olduğunu gözden kaçırmamak gerekir.

Pakistan'daki Afgan mültecilerin yaşadıklarını bugün Türkiye'deki Suriyeliler yaşıyor. Tarihin tekerrürü, can yakıcı bir şekilde Türkiye'nin Suriye politikasının sonuçlarında kendisini gösteriyor. AKP iktidarının iç savaşın başından beri inatla ve ısrarla uyguladığı "eğit-donat" politikasını bugün yeni bir şeymiş gibi ısıtıp tekrar gündeme getirmesi, iktidarın Ortadoğu'ya yönelik ölümcül politikasına her şeye rağmen devam edeceğini gösteriyor. AKP'nin "yalnızca ılımlı muhalefeti destekledik, IŞİD gibi aşırı unsurlara asla destek vermedik" söyleminin gerçek olduğunu düşünsek bile, tarih sahadaki ılımlı İslamcı gruplarla radikal

unsurlar arasındaki çizginin muğlak olduğunu gösterdi. Nasıl ki Afgan mültecilerin yerleştirildiği Diyubendi Medresesi zaman içerisinde Selefileşip içerisinde Taliban gibi bir aşırı örgütü çıkarttıysa, Suriye'de de ılımlı muhalif grupların IŞİD'in gücü oranında sürekli artan çekim alanına kapıldığını vurgulamak lazım. Ve nasıl ki Pakistan Hükümeti Taliban'a verdiği desteğe rağmen Taliban'ı sınırlandırabileceği yanılgısına düşüyse, bugün Suriye'de teröristleri besleyen emperyalistler, Körfez ülkeleri ve AKP de aynı yanılgının içerisinde çırpınıyor. Bu kirli savaş politikalarını strateji oyununa dönüştüren burjuva iktidarlarının öngörüsüz hamlelerinin bedelini ise, milyonlarca mülteci ödemeye devam ediyor.

Mültecilerin Yaşam Savaşı Kapitalizmin Nüfuz Ettiği Her Yerde Devam Ediyor...

Mültecilik sadece Ortadoğu'da var olan bir sorun değil. Yüzlerce mülteci, dünyanın değişik bölgelerinde burjuva iktidarların uyguladığı politikaların bedelini canlarıyla

ödüyor. Bu bağlamda Avustralya'nın mülteci politikasını özellikle açmak gerekir. Avustralya'da Liberal Parti'den geçen yıl Eylül ayında seçimlere girerek Başbakan olan Tony Abbott seçim kampanyası sürecinde göçmen karşıtı politikalar izlemişti. Liberal Parti, iktidara geldiği günden bu yana göçmen karşıtı söylemlerini ve eylemlerini sürekli arttırıyor.

Geçen sene Avustralya kıyılarına teknelerle ulaşan kaçak göçmen sayısı yaklaşık 16 bindi. Çoğunluğu Irak, İran, Sri Lanka ve Afganistan gibi ülkelerden gelen insanlardan yüzlercesi eski ve bakımsız teknelerin batması sonucu hayatını kaybetti; fakat buna rağmen Abbott hükümeti, göçmen karşıtı politikalarına inatla devam ediyor. Ekim ayında, Avustralya'ya en fazla kaçak göçmenin geldiği ülkelerde yayınlanması için hazırlanan ve 10'dan fazla dile çevrilen videolarda, kaçak yolla Avustralya topraklarına ulaşmayı düşünen ve ülkelerinden ayrılmak dışında seçenekleri bulunmayan insanlar hükümet tarafından açıkça tehdit edilerek caydırılmaya çalışıldı. Liberal hükümetin göçmen karşıtı politikaları

Nasıl ki Pakistan hükümeti Taliban'a verdiği desteğe rağmen Taliban'ı sınırlandırabileceği yanılgısına düşüyse, bugün Suriye'de teröristleri besleyen emperyalistler, Körfez ülkeleri ve AKP de aynı yanılgının içerisinde çırpınıyor. Bu kirli savaş politikalarını strateji oyununa dönüştüren burjuva iktidarlarının öngörüsüz hamlelerinin bedelini ise, milyonlarca mülteci ödemeye devam ediyor.

Sonuç olarak kapitalizmin yarattığı ve her gün derinleşen eşitsizlik, gün geçtikçe insanların canına mal oluyor. Karşımızda iki seçenek gün gibi duruyor: Bu köhne düzeni yıkıp sosyalizm şiarını yükseltmek veya 17 aylık Nadya gibi daha nice yoksulların yaşadığı olaylara benzer olayların yaşanmasına tanık olmaya devam etmek!

yüzünden, Avustralya'ya girmelerine izin verilmeyen binlerce göçmen Papua Yeni Gine ve Pasifik Okyanusu'ndaki küçük bir ada olan Nauru'daki kamplarda son derece olumsuz koşullarda yaşam savaşı veriyor.

Abbott hükümetinin göçmen nefretini yansıtan son adımı, Kamboçya ile göçmenler konusunda imzaladığı anlaşma oldu. Anlaşmaya göre Kamboçya, Avustralya'dan alacağı 27 milyon euro karşılığında yaklaşık bin kişilik bir mülteci topluluğunu kendi ülkesinde barındıracak. Kağıt üzerinde Kamboçya bu insanları barındıracağını garantisini veriyor; fakat esasen Kamboçya hükümetinin böyle bir ekonomik varlığının olmadığını vurgulamak lazım. Kamboçya Asya kıtasının en yoksul ve dünya üzerinde yolsuzluğun en yaygın olduğu ülkelerinden biri. Çok sayıda muhalif siyasetçiye göre de Kamboçya başbakanı Hun Sen, Avustralya'dan gelen 27 milyon euroyu mülteciler için değil, kendisi için kullanacak.

Uyuşturucunun, insanlık dışı çalışma koşullarının var olduğu Meksika'nın ABD sınırında da benzer dramlar yaşanıyor. Her yıl Meksika'daki sefaletten kaçmak için, ABD sınır devriye kontrol noktasından kaçarak ABD'ye girmek isteyen Meksikalılar bunalıcı sıcaklarda tarım arazilerini kullanarak Güney Teksas üzerinden ABD'ye girmeye uğraşıyor; fakat bu yol çoğu zaman ölümcül oluyor. 2011 ve 2013 yılları arasında, Teksas'ta sadece Brooks ilçesi üzerinden sınırı geçen 300'den fazla göçmenin hayatını kaybettiğini vurgulamak lazım. Ayrıca,

geçtiğimiz Haziran ayında, Güney Teksas'ta bulunan üst üste yığılı kemiklerin yapılan incelemeler sonucunda sınırı geçmek isteyen göçmenlere ait olduğu anlaşılmıştı.

İnsanlar, sınır hattındaki ABD'li askerlere yakalanmamak için farklı yollar denemeye devam ediyor; çünkü ABD'nin göçmenler konusundaki tutumu oldukça sert. Mülteciler, açlığın ve yoksulluğun kol gezdiği Meksika'dan ayrılıp ABD'ye geçmeye çalışırken şartların zorluğundan dolayı sürekli ölümle karşı karşıya kalıyor. ABD'ye girebilenler ise neo-liberal politikaların vahşice uygulandığı ülkede sömürü çarklarının arasında eziliyor.

Ege Denizi'nde mültecilerin yaşadıklarını da unutmamak lazım. Ege Denizi çoğu zaman "Kaçak göçmenleri taşıyan gemi battı" haberleriyle gündeme geliyor. Avrupa'ya çıkış için göçmenler tarafından kullanılan Ege Denizi'nde en son Eylül ayında büyük bir dram yaşandı. 19 yaşındaki Suriyeli Dooa Al Zamel ve 17 aylık Nadya'nın içerisinde olduğu bot, Ortadoğu'dan kaçan 100'ü çocuk yaklaşık 500 kişiyi taşıırken 10 Eylül'de Ege açıklarında battı. 17 aylık Nadya'nın annesi ve babası kendilerinin kurtulamayacağını anlayınca suda çırpınan 19 yaşındaki Dooa Al Zamel'e can simitlerini ve bebekleri Nadya'yı verdikten sonra boğularak öldüler. Girit'in Hanya kentindeki Venizelos Devlet Hastanesi'nde tedavi gören 19 yaşındaki Suriyeli Dooa Al Zamel ile 17 aylık Nadya Ege'deki yaşam savaşıdan kurtulsa da yüz binlerce mültecinin maruz kaldığı zorluklarla

karşı karşıya kalmaya devam ediyor.

Sonuç

Tüm dünyada mülteciler her gün ölmeye devam ediyor. İtalya açıklarındaki Afrikalılardan ABD-Meksika sınırındaki insanlara kadar, dünyanın değişik bölgelerindeki mülteciler kapitalizmin derinleştirdiği gelir dağılımındaki uçurum, savaşlar, yoksulluk nedenleriyle ülkelerini terk edip görece daha iyi yaşam koşullarına kavuşacaklarına inandıkları ülkelere yerleşmeye çalışıyor; fakat bu yolculuğun sonunda yaşamayı umdukları ülkeye ulaşmadan hayatlarını kaybedebiliyorlar veya gitmeyi amaçladıkları ülkelere ulaşsalar bile, bu defa başka sorunlarla karşı karşıya kalıyorlar. Mevcut düzende, sayılı zenginlerin elinde tuttuğu kaynaklar, milyonlarca yoksulun ülkesini terk etmesine neden oluyor; fakat göçmenler geldikleri ülkede de gelir dağılımının adaletsizliğinden kaynaklanan sorunlarla boğuşmak zorunda kalıyor. Bu yüzden gittikleri ülkelerdeki diğer yoksullar tarafından kabul görmüyorlar. Çünkü örneğin bir ülkenin yerlisi on lira kazanabileceği bir işin hayalini kurarken savaş, kıtlık, yoksulluk nedeniyle ülkesine gelen mülteci, karın tokluğuna herhangi bir işe razı olabiliyor. Dolayısıyla insanlar, kazandıkları üç beş kuruşu artık kazanamıyor olmalarını mültecilere bağlıyorlar.

Mülteciler, gittikleri ülkelerin hükümetleri tarafından da horlanıyorlar. Göçmenlere karşı sözünü ettiğimiz zincirleme hasmane tutumların neden olabileceği bunalımın ne gibi sonuçlar doğuracağını Fransa hükümeti 2005 yılında gördü. Hatırlanacağı üzere Paris'te 27 Ekim 2005 akşamı, kimlik kontrolü yapan polis tarafından kovalanırken yüksek gerilim trafosuna sığınıp elektrik çarpması sonucu Kuzey Afrikalı Zyed Benna (17) ile Traore Bauna'nın (15) ölümü ve 17 yaşındaki Muhittin Altun'un ağır yaralanmasının peşisıra başlayan isyan Fransa İçişleri Bakanı Nicolas Sarkozy'nin olaylara karışanları "Çapulcu" olarak nitelendirmesiyle tırmanmıştı. Olayların başladığı banliyöde yaşayanların yarısının 20 yaşın altında olduğunu ve işsizlik oranının yüzde 40'un üstünde olduğunu vurgulamak lazım.

Sonuç olarak kapitalizmin yarattığı ve her gün derinleşen eşitsizlik, gün geçtikçe insanların canına mal oluyor. Karşımızda iki seçenek gün gibi duruyor: Bu köhne düzeni yıkıp sosyalizm şiarını yükseltmek veya 17 aylık Nadya gibi daha nice yoksulların yaşadığı olaylara benzer olayların yaşanmasına tanık olmaya devam etmek!

Sovyet Sol Muhalefeti'nin Öndegelen İsimlerinden Smilga'nın Kızı Tatiana Smilga-Poluyan'la Röportaj

Çeviri: Tilbe Akan

Tatiana Smilga Poluyan Mayıs 1919'da doğdu ve 95 yaşında 27 Eylül 2014'te öldü. Eski devrimci gelenekleri olan önemli bir aileden geliyor. Sadece ebeveynleri değil amcaları ve teyzeleri de Bolşevik Devrimi'nde ve sonrasındaki İç Savaş sürecinde aktif rol oynamış insanlardı. Babası Ivar Tenisovich Smilga (1892-1937), 1917 Ekim devriminde öndegelen Bolşevik Parti üyelerinden biriydi. 1907'de 14 yaşındayken Bolşevik Parti'ye katılan Smilga, 1917'de Bolşevik Parti merkez komitesine seçildi. 1917'ye kadar Lenin'in en yakın dostlarından biri olmuştu.

Smilga, devrim esnasında, Petrograd'daki ayaklanmada Bolşeviklere yardıma gelen Baltık ordusunun başına geçmesi için Lenin tarafından görevlendirildi. Ekimdeki Bolşevik isyanından sonra, Smilga Sovyet Rusya temsilcisi olarak Finlandiya'da kaldı. İç savaş sırasında, Troçki, Tukhaçevski ve Primakov gibi önemli liderlerle beraber Kızıl Ordunun kumandasında yer aldı. Daha sonra Devlet Planlama Komitesi'nde (Gosplan) başkan yardımcısı olarak atandı, ardından da Sovyet Ulusal Ekonomi Üst Kurulu'nun (Vesenkha) başkan yardımcılığını yaptı. Smilga, 1923'de Sol Muhalefet'in kuruluşundan 1929'da kişisel olarak Stalin'e teslim olmasına kadar, Muhalefet'in önde gelen isimlerinden biriydi.

Ivar Smilga, 1935 yılında tutuklandı ve 10 yıl hapis cezasına mahkûm edildi. 1937 Ocak'ında, ikinci Moskova mahkemelerinin arifesinde, hapishaneden Moskova'ya getirildi. Birçok işkenceye rağmen, diğer yoldaşlarına karşı ifade vermeyi ve suçunu kabul etmeyi reddetti. Bu onun bu alenen mahkemeleri tanımadığını gösteriyordu. 10 Ocak 1937'de kurşuna dizildi. Politik olarak ancak yarım yüzyıl sonrasında, 1987'de itibarı iade edilecekti.

Smilga'nın da payını aldığı Stalin'nin temizliğinin ardından, bu devrimci jenerasyondan, Tatiana'nın sadece bir teyzesi ve dayısı kurtulabildi. Tatiana Smilga-Poluyan'a hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacak hafızasından silinmeyecek anılar kaldı. Bu röportaj 2012-2014 yılları arasında geçen konuşmalara dayanmaktadır.

Tatiana Smilga-Poluyan

Clare W: Bize Sol Muhalefet üyeleriyle olan çocukluk anılarınızdan bahsedebilir misiniz?

T: Benim için tüm bunlardan bahsetmek oldukça zor. Bu konuyla ilgili çok defa konuştum. Dünyanın her yerinde TV kanallarına ve gazetelere sayısız röportaj verdim özellikle Perestroyka döneminde. Ve bu bir şeyi değiştirmede. Tarih her zaman olduğu gibi yalanlar üzerine kurulu kaldı. Sadece yeni kuşak değil, 50- 60 yaşındaki insanların tarihten haberi yok. Genelde Sol Muhalefet diye bir şey hiç duymamışlar.

Abramovich'in[1] bir kitabı var. Büyük bir samimiyetle babamı tanımlıyor. Size babamı ondan daha iyi anlatamam. Abramovich sık sık evimize gelirdi ve bütün aileyi tanırdı. Sol Muhalefet üzerine yazılmış en iyi kitap. Çevirilmemiş olması çok kötü. Çevirilmeli.

Ama her şeyi çok net hatırlıyorum. Evimiz

her zaman insanlara açıktı ve çok misafirimiz olurdu. Troçki ve eşi sık sık bizi ziyaret ederdi. Preobrazhensky[2], Karl Radek[3], Kamanev, Zinovyev[4], Lashevich[5] ve babamın iç savaştan beri tanıdığı Muralov[6] gibi diğer insanlar da.

Siz elbette Troçkiyle ilgili kısmı bilmek istersiniz. Hep vurguladım, tekrar vurgulayacağım Troçki çocuklara karşı oldukça nazikti. O ve eşi odamıza gelirlerdi, bana ve kardeşim Natasha'ya ilginç kitaplar ve küçük başka hediyeler getirirlerdi. Bir gün bir çocuk olarak erkeksi olan kızkardeşim Natasha, Troçki ve babamın tartıştığı çalışma odasına gitti. Troçki'ye emir veren bir tonla "Sen, Ayağa kalk!" dedi. Troçki güldü ve "Neden ayağa kalkacaktım?" diye sordu. "Sana ayağa kalkman söylendi!" diyerek tekrarladı. Troçki gülererek ayağa kalktı. Ve Natasha ona çok kibar bir şekilde "Sana nasıl takla attığımı göstermek istiyorum" dedi.

Sonra da salonda nasıl takla attığını gösterdi.

Bir gün odamızdaki termometrelerden birini kırdık; cıva yere dökülüyordu. Troçki geldi, dizlerinin üzerine eğildi, cıvayı almak için kartpostal kullandı. Bize tam olarak ne dediğini hatırlamıyorum ama muhtemelen dokunmamamız gerektiğini söyledi. Muhalefetten çok anlamıyorum, politikalarının ne olduğu hakkında net bir bilgim yok. Ama mükemmel düşünürler olduklarını biliyorum. Uyumlu insanlar olduklarını ve çocuklara karşı ne kadar şevkatli vurgulamak isterim.

Çocukluğumla ilgili çok güzel anılarım var. Ailem çok iyiydi. Ebeveynlerim arasındaki ilişki son derece uyumluydu, bunu hissedebiliyordum. Babam bizimle olabildiğince vakit geçiriyordu, elbette anneminkinden daha azdı, ama en azından elinden geleni yapıyordu.

Anne ve babamın bir sürü sanatçı ve bilim adamı arkadaşı vardı. Babam, Sanayi Partisi davasında tutuklanan ve sonra serbest bırakılan Profesör Leonid Konstantinovich Ramzin[10] ile arkadaşı. En eski profesörlerden biriydi. (Çarlık döneminden). Babam VSNK'nın başkanlığını yaparken Lenin'ler (Sovyet devleti) Ramzin'i Termal Enerji Enstitüsünü başkanlığına atamışlardı. (1921)

Yakın arkadaşlarından biri oyuncu Nikolai Khmeliovdu[8]. Temizlik başladığında bizi ziyaret etmeyi bıraktı. Kişisel olarak annemle görüşüp özür dilemiş annem de "Dargın değiliz" demişti. Bir başka yakın arkadaşı ise doktor Aleksei Andreevich Zamkov'du[9]. İlk hormon ilacını keşfetmişti [gormonalnoe lekarstvo—Gravidan] ve ünlü heykeltıraş Vera Mukhina'nın[10] eşi idi. Bizi neredeyse her gün görmeye gelirdi ve 1929'da babam çok hasta olduğunda ameliyat olması için yardım etmişti. Babamın ayrıca 1925'te[11] bu fotoğrafı bizim kır evimizdeyken çeken Berzin- Reingold ile yakın arkadaşı. İç Savaş'tayken tanışmışlardı. Elbette, daha sonra da kurşuna dizildi.

CW: Bize baban Ivar Smilga'yla ilgili bir şeyler daha anlatabilir misin?

TS: Smilga hem Ekim Devrimi'nde hem de iç savaşta önemli bir rol oynadı. Devrim sırasında önde gelen bir Bolşevik ve sonra güney, doğu ve batı cephelerinde kumandı. 1927'de Sol Muhalefet üyesi olmaktan partiden tasfiye edildi. 14 yaşında girdiği partiden tasfiye edilmiş olmak onun için baş etmesi zor bir durumdu.

Smilga 1927'de sürgüne gönderildi. Moskova'daki Yaroslavsky tren istasyonu, NKVD [İç İşleri Halk Komiserliği] tarafından alınıp Sibirya'ya giden Minusinsk trenine bindirilirken, çok büyük bir kalabalık

Troçki çocuklara karşı oldukça nazikti. O ve eşi odamıza gelirlerdi, bana ve kardeşim Natasha'ya ilginç kitaplar ve küçük başka hediyeler getirirlerdi. Bir gün bir çocuk olarak erkeksi olan kardeşim Natasha, Troçki ve babamın tartıştığı çalışma odasına gitti. Troçki'ye emir veren bir tonla "Sen, Ayağa kalk!" dedi. Troçki güldü ve "Neden ayağa kalkacaktım?" diye sordu. "Sana ayağa kalkman söylendi!" diyerek tekrarladı. Troçki gülererek ayağa kalktı. Ve Natasha one çok kibar bir şekilde "Sana nasıl takla attığımı göstermek istiyorum" dedi. Sonra da salonda nasıl takla attığımı gösterdi.

Moskova'daki Yaralovsky istasyonunu hınca hınç doldurmuştu. Troçki de oradaydı. 5 yaşındaki kardeşim Natasha ayaklarına yapıştı, babam da onu sevdi.

Biz- annem, ben ve kardeşim- 1928 yazında Minusinsk'teki babamızı ziyarete gittik. Yolculuk 9 gün sürdü ve orada da çok kalamadık. Zor koşullardan dolayı kardeşim de ben de hasta olduk; su oldukça kötüydü. Bu yüzden annem bizi Moskova'ya geri götürdü. Biz döndükten hemen sonra, babamın apandisitinin çok kötü durumda olduğuna dair bir mesaj aldık. Moskova'ya dönmesine izin verdiler ve 1929'da Kremlin'de ameliyat oldu. İyileştikten sonra babam, Radek ve Preobrazhensky Sol Muhalefet'ten ayrıldıklarını açıklayan bir mektup yayınladılar.

CW: Neden teslim olduğunu biliyor musun?

TS: Hayır. Bilmiyorum.

CW: Karl Radek'le nasıl bir ilişkileri olduğunu biliyor musun?

TS: Radek ve babamın nasıl bir politik ilişkisi olduğunu bilmiyorum. Neden Radek ve Preobrazhensky ile beraber teslim oldu onu da bilmiyorum. Ama şunu hatırlıyorum: Radek 20'lerin sonuna doğru Tomsk'a sürülmüştü, gayet rahat bir kasabaya sürülürken babam Uzak Doğu'ya sürülmüştü. Tüm sol muhalefetçiler Tomsk'ta Sol Muhalefet dağılmadan önce biraraya gelmişlerdi. O toplantının bir resmi bizde vardı ama NKVD bir ev araması esnasında onu çaldı. Aileme toplantının neyle ilgili olduğunu sormadım.

1933'te Radek Izvestia'da Stalin'i öven bir makale yazdı. Sonra ilişkileri değişti. Annem onunla ilgili kötü konuşmaya başladı. Babam

tutuklandıktan sonra annem ondan yardım istemeye gitti ama annemi oldukça soğuk bir şekilde karşılamıştı. 1920'ler de Sol Muhalefet içindeyken evimize sık sık gelirdi. Radek vurulmadı, ama sonrasında bir kampta öldü.

CW: Abramovich, Smilga'nın 1932'de muhalif eylemlerine yeniden başladığını yazmış.

TS: Bunu teyit edemem. Ama mümkün. En azından o ve diğerlerinin muhalefetin haklı olduğunu düşündüklerine inanıyorum. Ama artık kimse evimize gelmiyordu ve bu konu üzerine hiç konuşulmadı. Belki yoldaşlarıyla toplantı yapıp bu konuyu konuşmuştur. Bilmiyorum. Sonuç olarak artık evimiz boştu, yalnızdı ve odasında edebiyat okuyordu.

1933'te Orta Asya Gosplan'da çalışmak üzere

Taşkent'e gönderildi ve 1934'te geri döndü. Partiyle ekonomi politikalarıyla üzerine ciddi anlaşmazlıklar yaşıyordu. Stalin ve Smilga birbirlerine katlanamıyorlardı, çünkü babam pes etmemişti ve doğru bildiğini savunmaktan vazgeçmiyordu. Taşkent'ten geri dönmesiyle beraber, babamın Akademi Yayınevi dışında hiçbir yerde çalışmasına izin vermediler. Bu arada orası muhteşem bir yerd. Kitapların güzel versiyonlarını bastılar, Dante'nin İlahi Komedi'sinden başlayarak 19. yy'a kadar olanları.

Smilga, Eckermann'ın Goethe biyografisini düzenledi ve Desiderius Erasmus'un Praise of Folly kitabına, Jean Paul Marat'ın kitapçığına ve Peter Kropotkinle kardeşi Alexander'ın yazışmalarına ve Charles Dickens'ın Mr. Pickwick'in serüvenleri kitabına önsöz yazdı. Evdeyken bize ne üstüne çalıştığını hep söylerdi; Edebiyat ve müzikle hep çok ilgili olmuştu. Bu arada, bu serilerin editörü olan Lev Borisovich Kamanev pek tabii terör döneminde vuruldu.[12]

1 Aralık 1934'te Kirov öldürüldü, bu haberi bir gün sonra babamın doğum gününde aldık. Hepimiz şoka uğramıştık. Korkunç bir şeydi. Babam Stalin'den Dünya Edebiyatı Enstitüsünde çalışmak için izin istedi. Ama doğal olarak, Stalin reddetti. Babam ve Stalin hep zayıf bir ilişkiye sahip olmuştu. Tam bir ay sonra babamı yakaladılar ve politik tutukluların bulunduğu Urallara götürdüler. Burası bütün eski Bolşeviklerin tutuklu bulunduğu yerd.

Babam tutuklandıktan sonra, Küçük Sovyet Ansiklopedisinde bilimsel sekreterlik yapan annem de işten kovuldu. Partiden ihraç edildi ve hayatta kalabilmek için evde (değeri olan) her şeyi satmak zorunda kaldık; babamın saati ve diğer eşyalar...

Babam hapisteyken Fransızca öğrendi ve Corneille ve diğer büyük Fransız yazarları okudu... Bana yazdığı bir mektupta geri döndüğünde bu eserleri beraber okuyacağımızı ve çevirebileceğimizi söyledi. Ben çocukluğumdan beri, Fransız edebiyatını çok severdim özellikle Merimee'yi. Geri döndüğünde bu eserleri beraber okuyacağımızı söyledi. Ama asla geri dönmedi.

Sanırım, 1934'te tasfiye edildiğinde politikadan uzaklaşmak ve kendini edebiyata vermek istedi. Biliyorsunuz, hala gençti. 10 Ocak 1937'de vurulduğunda 44 yaşındaydı. Nikolskaia caddesinde ki askeri birliğin kilerinde vuruldu (SSCB Yüksek Mahkemesi No:23). Oraya hiçbir anıt dikilmedi. Şimdi oligarklar oraya restoran yapmak istiyorlar. [13]

Babamın öldüğünü nasıl öğrendik biliyor musun? Babam hapisteyken ona para

yollardık ve bir gün parayı kabul etmediler. Annem Nadezhda Vasilevna Poluyan'ın[14] da ölümünü böyle öğrendik. Ona içinde kıyafet olan bir bavul gönderdik ve bavul adresteki kişinin taşındığı gerekçesiyle geri geldi. 4 Kasım 1937'de öldürüldü. 1895'te doğdu, yani öldüğünde 42 yaşındaydı. Karelia'da vuruldu(eskiden SSCB içinde özerk bir bölgeydi, şu an Rusya ve Finlandiya arasında bölünmüş durumda). Büyük bir idamdı. O gün 1000'den fazla insan vuruldu. Annem iki arkadaşıyla beraber vuruldu. Bir tanesi Sol Muhalefetten Vuyovich'in[15] eşiydi. Diğeriyse, yine kocası Sol Muhalefette olan Nina Zakharovna Delibash. Bizimle beraber Dom Pravitelstva'da (Devlet Evi) yaşıyordu. Kocası öldürüldüğü kamplardan birindeydi. Hepsini Sandarmokh[16] ormanına götürmüşler- çıplak bir şekilde, kaçmasınlar diye- sonra da öldürüldüler. Biz bunları 1988'de Perestroika döneminde öğrendik.

Annem 1915'ten beri Bolşevik Parti üyesiydi.1915'te sürgündeyken 17 yaşındaki Vitaly Primakov'la beraberdi. Babamlar 1915 sürgününde tanıştılar. Hiç evlenmediler. Annem hiç Sol Muhalefet deklarasyonunun altına imzasını attı mı bilmiyorum ama babamla aynı politik görüşleri paylaştığına hiç şüphe yoktu. Bu arada, 1917'de Lenin'i Sestroretsin'de saklandığı yerde ziyaret etmişti. Orada Lenin'i ahırında saklayan Emelianov'la tanışmıştı. O da

terör döneminde tutuklandı. Babamı hapiste ziyaret ettiğimiz sırada öğrendik. Yanımıza bir kadın oturdu. Annem onun Emelianov'un[17] karısı olduğunu hatırladı. Lenin'i saklamış olan birinin tutuklanmış olmasına çok şaşırılmışım. 7 çocuklu büyük bir ailesi vardı. Hepsi tutuklandı. 2 çocuğu vuruldu. Stalin döneminde Shalash'ta (Sestroretsk'te Lenin'in saklandığı yer) olan herkes öldürüldü.

Oğullarından biri olan Alexandr[18], Smilga ile birlikte tutuklandı. Daha sonra bana bir mektup gönderdi: "Babanla gurur duy, hepimize arka çıktı. Ve kızına da ne kadar şahane bir büyükbabası olduğunu anlat."Diğer oğlu Nikolai ise kaçmaya çalışırken kampta öldürüldü.

CW: Ailenizin kaç üyesi temizlik döneminde öldürüldü?

TS: Çok fazla. Muhtemelen hepsini sayamam. Dört amcam öldürüldü; ikisi vuruldu, ikisi de kamplarda açlıktan öldü. Annemin iç savaşa katılan üç erkek kardeşi vardı, Yan[19], Dimitri[20] ve Nikolai Vasilievich Poluyan. Hepsinin eşleri kamplara gönderildi. Babamın kardeşi Pavel Smilga, kampta açlıktan öldü. Tutuklanmasının sebebi yazın onların kır evine gitmemizdi. Eşi sürgüne gönderildi. Ailemin kuşağından sadece 1903'te Bolşevik olan annemin kız kardeşi ve Latvia'da yaşayan ve politikadan uzak duran babamın erkek kardeşi Arvid kurtuldu.

Dmitry Poluyan'ın oğlu Oleg[21] vuruldu. Pavel'in oğlu Vladimir 2. Dünya Savaşı'nda cephede 17 yaşındayken öldü. Yan'ın iki kızı vardı biri Irina doktordu ve cephede öldü. Tania kamplara gönderildi. Benden 3 yaş küçük olan kardeşim Natasha 1949 yılında tutuklandı ve 1953 yılına kadar sürgünde yaşadı. 1970 yılında da öldü.

Bu arada, Lev Kamaney'in oğlu Yuri Kamaney ile aynı sınıftaydım. 1937'nin yazında henüz 17 yaşındayken vuruldu. Nizhniy Novgorod'daki kampta olan annesini ziyarete gittiğinde vurulduğunu düşünüyorum. Eylülde okul başladığında o yoktu. Nerde olduğunu kimse bilmiyordu. Perestroika zamanında öğrenebildik ona ne olduğunu. Okuldan üç çocuk daha temizlik döneminde vuruldu. Sol Muhalefet'ten Drobis'in[22] oğlu da 19 yaşındayken[23] vuruldu. Diğer vurulan çocuklardan biri 18[24] diğeri 19[25] yaşındaydı. O yıllarda, çoğu çocuğun ailesi tutukluydu ve çoğu tutuklu öldürüldü. Bize de NKVD bakıyordu.

Anne ve babamız tutuklandıktan sonra Natasha ve ben bakıcımızla yaşadık. Aile dostumuz olan oyuncu Nikolai Khmeliov, bize bakabilsin diye ona Tiyatro Enstitüsü'nde bir iş verdi. 1938'de mezun oldum. İlk olarak Devlet Tiyatro Enstitüsü'ne girmeyi denedim. Ancak girmeme izin vermediler. Sonrasında Sinema Enstitüsü'ne girmeye çalıştım, senarist olmak istiyordum, ancak yine bütün sınavlarda başarılı olmama rağmen beni

almadılar. Nihayetinde büyük zorluklarla Pedagoji Enstitüsü'nün Fransız Fakültesi'ne kabul edildim. Ama üç ay sonra 11 Haziran 1939'da ben ve sınıftan 4 kişi daha bir de sınıftan olmayan bir kızla beraber Stalin'in özel emri üzerine tutuklandık. Beria[26] Stalin'e "konuştuğumuza"[27] dair bir mektup göndermiş. Fakat bu tamamen anlamsızdı. Hiçbir şeyle ilgili konuşmuyorduk. Sadece okumak, rahat bırakılmak ve ailemizi bulmak istiyorduk. Stalin derhal tutuklanmamız ve sürgün edilmemiz gerektiğini söyledi. Benimle beraber tutuklanan kızlar Lenin'in olduğu ilk Sovyetlerde olan A. Lomov'un[28] (O da vurulmuştu elbette) kızı Nina Lomova; babası[29] muhalefetten olmayan ama Savunma Sanayii Komiseri olan Rena Rukhimovich; önceden Politbüro üyesi olan daha sonra sol muhalefete geçen Nikolai Krestinsky'nin[30] kızıydı. 1938'de 3. Moskova Mahkemelerinden sonra vurulmuştu. Diğer kızlar Tamara Medvedeva ve Tatiana Bessonovaydı. Onlara "Arbat'ın Çocukları"[31] diyorlardı.

Beria'nın neden bu mektubu yazdığını biliyor musunuz? Ailelerimizden vazgeçmemiz istendi ama biz bunu yapmayı reddettik. Diğer yoldaşlarımızı ihbar etmemizi istediler. Bunu yapmayı da reddettik. Ondan sonraki 4 sene ve 4 ayımı kampta geçirdim. Üstüne 10 yılda Mordovsky kampında sürgünde geçirdim. Bu kamp "halk düşmanlarının" eşlerinin gönderildiği kamptı. Aralarında en gençleri bendim. Yüksek öğrenimimi Ryazan'a yakın bir şehirde akşam derslerine katılarak tamamladım. Dersleri sorunsuz takip edebildiğimden soyadımı bilmediklerini varsayıyorum.

1943'te bacaklarımdaki rahatsızlıktan dolayı serbest bırakıldım. Ama kamptan sonra sürgünde daha da kötü oldum. Devamlı olarak yemek yemek isteği duyuyordum. 1953'te sürgünden de kurtuldum ama Moskova'ya dönebilmek için 2,5 yıl beklemek zorunda kaldım yani toplamda hayatımın 17 yılını kaybettim. Ve ancak 1956'da tam anlamıyla rehabilite olabildim.

O zamandan sonra, küçük kızım ve ben, Moskova yakınlarında oda, hatta bazen sadece bir köşe kiralamak zorunda kalıyorduk. 1958'de Rehabilitasyon görürken Moskova'da kaldığımız oda sadece 14 metre kareydi. Moskova'ya döndükten sonra, bulduğum tek iş ilkökul öğretmenliği idi. Gazeteci ya da editör olmak istiyordum, onlara soyadımı söylediğimde "Ah, Troçkist Smilga, . Lütfen yarın tekrar gelin." Ve ertesi gün başka biri işe alınıyordu. "Arbat'ın çocukları" ancak 1988'de tam olarak rehabilite olabilmışlerdi. Başlangıçta rehabilite edilirken, resmi belgelerde suçumuzun kanıtlanamayacağı belirtilmişti. Bir tek ben bu "ıslaha" karşı çıkmıştım. Başarılı oldum: sonunda tam olarak rehabilite edildik ve suçsuzluğumuz tanındı.

Tüm bunları size Stalin'in ne olduğunu anlatmak için anlattım. Bunlar, birinin unutabileceği şeyler değil.

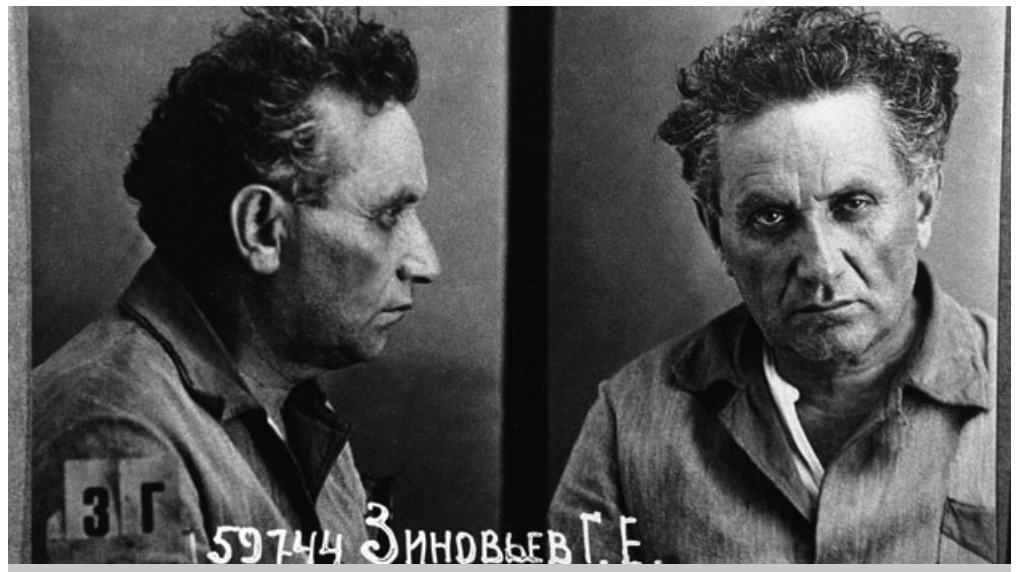
Notlar:

[1] Tatiana Smilga Poluyan, 1920'lerde Sol Muhalefet'ingenç bir üyesi olan Abramovich'in yaşamını kastediyor (1900-1985). Smilga'nın öğrencisiydi ve 1929'da beraber teslim oldular. Abramovich temizlikten ve kamplardan kurtulmayı başardı ve sonra biyografisini Anılar ve Görüşler [Vospominania i Vzgliady] adıyla yazdı. Ölümünden sonra kızı tarafından 2004 yılında yayımlandı. Ve sol muhalefetle ilgili en önemli kaynaklar arasında yerini aldı.

[2] Evgeny Alekseevich Preobrazhensky (1886- 1937), 1903'lerden beri Bolşevikti, Lenin'in altında partinin üst düzey isimlerinden biriydi. Daha sonra sol muhalefetin ekonomi teorisyenlerinden biri oldu. 1929'da teslim oldu. 1937 Haziran'ında 2. Moskova Duruşmaları'ndan sonra vuruldu. 1988'de itibarı iade edildi.

[3] Karl Radek (1885-1939), 19 yaşında katıldığı komünist hareket içinde önemli bir rol oynadı. Polonya'da, Almanya'da ve Rusya'da birkaç on yıl boyunca mücadele etti. 1920'lerde Komintern'in yürütmesindendi ve Sol Muhalefet içindeydi. 1926 ve 1927 Çin Devrimi ile ilgili olarak Troçki'yle arasında keskin ayrımlar ortaya çıktı. Radek sürekli devrim perspektifine karşı çıktı. 1929'da teslim oldu ve birkaç yıl boyunca Stalin'in aygıtının içinde gelecek yıllarda önemli bir yer işgal etti. Teslimiyetinden sonra, Yakov Blumkin'i GPU'ya ispiyonladı. Blumkin Stalinistler tarafından öldürülen ilk Sol Muhalefet üyesi oldu. 1930'larda Radek, Stalin bürokrasisinin en fanatik ve etkili gazeteci-propagandacısı haline geldi. Radek'in sürekli devrim tezine saldırılarına Troçki o meşhur kitabı "Sürekli Devrim"le karşılık verdi. Radek yüzlerce Troçkist'i NKVD'ye ispiyonlayan iki eski Sol Muhalefet üyesinden biriydi. 1937'deki 2. Moskova Mahkemelerinde yargılanan ana sanıklardan bir tanesiydi. 1939'da hapisteyken öldürüldü. 1988'de itibarı iade edildi.

[4] Grigory Evseevich Zinovyev (1883-1936), eski bir Bolşevik, Lenin'in eski sekreteri, önce merkez komite üyesi sonra politbüro üyesi, Komintern'in başkanıydı. (1919-1926). Kamanev'le beraber 1917 Ekim ayaklanmasına karşı durmuşlardır. 1920'lerdeki parti içindeki mücadelede, o ve Kamanev önce Stalin'in yanında oldular. Stalinist-Buharinist "tek ülkede sosyalizm" tezini benimsediler ve Troçki'ye ve sürekli devrim teorisine karşı kampanya başlattılar. 1925'te, Kamanev ve o, Stalin'le anlaşmazlığa düştüler. Zinovyev, Petrograd işçileri arasında çok büyük bir desteğe sahip olan Zinovyevci Muhalefet diye adlandırılan muhalefetin başındaydı. Temel politik farklar olsa da, 1926'da Troçki'nin Sol Muhalefet'i Zinovyevci Muhalefetle birleştirdi. Zinovyev ve Kamanev, Çin Devrimi'nin yenilgisinin hemen ardından Stalin'e teslim oldu. O ve Kamanev, 1936 Ağustos'undaki Birinci

Zinovyev - Ağır işkencelerden geçtiği süreçte Stalin'in cezaevlerinden birinde çekilen fotoğrafı

Moskova Mahkemeleri'nde sanıklar. Suçlu bulunduğuunun ertesi günü vuruldu. 1988'de suçsuz kabul edildi.

[5] Mikhail Mikhailovich Lashevich (1884-1928), 1901'den itibaren Rusya Sosyal Demokrat Parti'nin içindeydi. 1903'ten itibaren Bolşevik oldu. 1905'in aktif katılımcılarından biriydi. 1917 Ekim'in de Bolşevik ayaklanmasının önde gelen isimlerindendi sonrasında ise iç savaşın kahramanı oldu. Zinovyevci Muhalefetin bir üyesiydi, 1927'de partiden atıldı ve bir yıl sonra partiye tekrar kabul edildi. Lashevich 1928'de Harbin'de Çin'de öldü. Eşi ve annesi büyük temizlik döneminde öldürüldü.

[6] Nikolai Ivanovich Muralov (1877-1937), 1903'ten beri Bolşevikti ve üç Rus devriminin de aktif katılımcısıydı. 1917 Ekim Devrimi'nin ve iç savaşın efsanesiydi. Bolşevik partinin en popüler liderlerinden biriydi. Sol Muhalefet'e katıldı, 1927'de partiden ihraç edildi. 1928'de sürgüne gönderildi. 1935'te ve 1936'da Stalin'e yazdığı iki kişisel mektubunda Sol Muhalefet'le olan ilişkisini resmi olarak bitirdiğini ilan etti. 17 Nisan 1936 yılında tutuklandı ve işkenceden geçirildi. Ocak 1937'de İkinci Moskova Mahkemesi'nde suçlu bulundutan sonra 1937 Şubat'ının başlarında vuruldu. Troçki biyografisinde ondan bahseder: "Muralov fevkalade iri, korkusuz olduğu kadar da nazik biriydi." (Troçki, Hayatım, Pathfinder Press, 1970, sf.315). Muralov'un eşi, Anna Semyonovna ve kızları sürgünde birkaç yıl geçirdiler. Erkek kardeşi, önemli bir Bolşevik olan Alexander Ivanovich, 1937 Ekim'inde gözaltındayken öldü. Oğlu ve kız kardeşi 1943'te kamplarda öldüler. Muralov 1986'da suçsuz bulundu.

[7] Leonid Konstantinovich Ramzin (1887-1948) önemli bir Rusya-Sovyet termal mühendisiydi. 1921'den 1930'a kadar Tüm Rusya Termal İşçileri Enstitüsü'nün başındaydı. 1930'da Sanayi Partisi davasında yalan yanlış bir şekilde Sovyet karşıtı bir mühendis oluşumu içinde bulunmakla suçlandı. İlk cezası -ölüm cezasıydı- sonunda cezası 10 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Kulak sisteminin bir parçasını şekillendiren Sharashkas diye adlandırılan ilk gizli araştırma laboratuvarlarında Sovyet hükümeti için mühendis olarak çalışmaya devam etti. 1936'da genel afftan yararlandı ve 1948'te ölene kadar akademilerde prestijli konumlarda bulundu.

[8] Nikolai Pavlovich Khmeliov (1901-1945), yüzyılın ilk yarısında en ünlü Sovyet oyuncularından biriydi. 1937'den 1944'e kadar, Moskova Sanat Tiyatrosunun yöneticisiydi.

[9] Aleksei Andreevich Zamkov (1883-1942), Sovyet doktoru ve biyoloğuydu. Gravidan denilen ilk hormon hapını geliştirdi ki bu ilaç 1930'larda Sovyetlerde oldukça popüler oldu. Ünlü Alman devrimci Clara Zetkin, Sovyet yazar Gorki, Stalinist dönemin üst düzey yetkilileri Kalinin ve Molotov hastaları arasındaydı. 1938'de çalışmasına yönelik baskılardan sonra hastalandı ve 1942'de öldü.

[10] Vera Igatievna Mukhina (1889-1953) ünlü bir Sovyet helkeltraşıdır. 1940'larda ve 1950'lerin başında sayısız Stalin ödülleri almıştır. Sosyalist gerçekçilik tarzıyla inşa ettiği birçok anıt dünyaca ünlü Sovyet anıtları arasındadır.

[11] Reingold Iosifovich Berzin (1888-1938), Letonyalı bir devrimciydi. 1905'te Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ne katıldı ve devrimden sonra iç savaşta savaştı. 1927-1937 arasında SSCB silah sanayinde yüksek rütbelerde görev yaptı. 1937'de tutuklandı, 1938'de vuruldu. 1955'de aklandı.

[12] Lev Borisovich Kamanev (1883-1936), 1901'den itibaren Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi üyesiydi. 1903'te Bolşevik oldu. Zinovyev'le beraber Bolşevik parti merkez kadrosunda Ekim ayaklanmasına karşı olan isimdi. Zinovyev ve Stalin'le beraber, 1923'ten 1925'e kadar başlangıçta Troçki'yi ve sürekli devrim teorisini kötüleyen üçlü yönetim kurdular. 1925'ten sonra, Sol Muhalefet'le birleşik bir yol izleyen Zinovyevci muhalefeti oluşturdular. 1927'de Çin Devrimi'nin yenilgisinin ardından, Zinovyev'le beraber

teslim oldular. Daha önceki bir çok muhalefetçi gibi, partide alt görevlerde yer aldı. 1936'da ilk Moskova Mahkemeleri'nde suçlu bulunduktan sonra vuruldu. İki oğlu da temizlik döneminde vuruldu. Kamanev, Troçki'nin eniştesiydi. 1988'de aklandı.

[13] SSCB Yüksek Askeri Mahkemesinin birliği genelde 1936-1938 arasındaki büyük terör döneminin kurumu olarak bilinir. 1 Ekim 1936 ile Eylül 1938 arasında en az 38,955 kişi yargılandı, suçlu bulundu ve ölüme mahkûm edildi. Bu dönemde, askeri birliğin yeri Nikolskaia Ulitsa, No:23'tü. Kötü nam salmış Moskova Mahkemeleri burada oluyordu ve birçok önemli kurban burada vurulmuştu: Lev Kamanev, Grigori Zinovyev, Nikolai Buharin, Marshal Mikhail, Tukhachevsky, Sovyet yazar Boris Pilnyak ve yönetmen Vsevolod Meyerhold. Rus hükûmeti 90'larda orayı bir müze yapmayı kabul etmedi. Orayı Moskova Bankası'na sattı. 2011'den beri bina petrol ofisi Sibneftegaz'ın mülkiyetinde.

[14] Nadezhda Vasilevna Poluyan (1895-1937), 1915'ten beri Bolşevik'ti. 1937'de temizlikte öldürüldü ve 1987'de aklandı.

[15] Voyislav (Voya) Vuyovich (1897-1936) Sırbistan'dan öne çıkan Yugoslav bir komünistti. 15 yaşındayken 1912'de Sırbistan Sosyal Demokrat Partiyeye katıldı ve 1918'de de Rus Bolşevik Partiyeye. Fransa, Avusturya, İtalya ve İsviçre'da illegal komünist öğrenci hareketinde faaliyet yürüttü. 1921'deki ikinci kongresinden sonra Genç Komünist Enternasyonal'in önderi oldu. 1925'deki Komintern'in beşinci kongresinden itibaren yürütme komitesindeydi. 1926'da Zinovyev muhalefetine katıldı, 1927'de partiden ihraç edildi; Arkhangelsk ve Saratov'a sürüldü. Teslim oldu ve 1930'da partiye tekrar kabul edildi. 1933'te tutuklandı, 1936'da vuruldu. 1959'da aklandı. İki kardeşi, Radomir ve Grgur da Stalinist terörden nasibini aldı.

[16] Karelia'daki Sandarmohk ormanı, Büyük Terör döneminde kitlesel kıyımlarla ün yapmıştı. 1937-1938 arasında 58 farklı ülkeden 9,500'den fazla insan orada infaz edildi. Vurdıkları yerler ancak 1997'de keşedildi. 27 Ekim 4 Kasım 1937, Nadezhda Poluyan'ın vurulduğu gün, politikacılar, sanatçılar ve bilim adamları dâhil 1111 insan öldürüldü.

[17] Nikolai Aleksandrovich Emelianov (1871-1958), 1904'ten beri Bolşevikti. 1917 Temmuz'undaki ayaklanmanın yenilmesiyle Petrogradtan kaçan Zinovyev ve Lenin'i Petrograd'daki evinde saklamıştı. Emelianov 1917 Ekiminde Kışlık Saray'ın ele geçirilmesine ve iç savaşa katıldı. 1920'lerde Sovyet ekonomisini yönetti, 1927'de Sol Muhalefet'e katıldı. 1932'de tutuklandı ve Kazakistan'da 10 yılını sürgünde geçirdi.

1932'de karısı da tutuklandı. 1934'te 7 çocuğu birden tutuklandı. 1937'de iki çocuğu vuruldu. Nikolai Emelianov 1956'da Stalin'in ölümünün ardından serbest bırakıldı ve aklandı.

[18] Aleksandr Nikolaevich Emelianov (1899-1982), 1917'de Bolşevik Parti'ye katıldı. Finlandiya'daki evlerinde Lenin ve Zinovyev'in saklanması yardım etti. Petrograd'daki ayaklanmaya katıldı, iç savaşta Kızıl Orduda görev yaptı. 1927'de birleşik muhalefete katıldı. NKVD tarafından 1934'te tutuklandı ve 1938'de serbest bırakıldı. İkinci dünya savaşında, Nazilere karşı Kızıl Ordu saflarında savaştı. 1949'da tekrar tutuklandı 1954'te tekrar serbest bırakıldı. 1957'de aklandı ve partiye tekrar katıldı. 1982'de öldü.

[19] Yan Vasilievich Poluyan (1891-1937), 1912'den beri Bolşevik, Doğu Rusya cephesinde içsavaşta önemli bir rol oynadı daha sonra Sovyet hükûmetine katıldı. 1937'de vuruldu, 1955'te aklandı.

[20] Dimitri Vasilievich Poluyan (1886-1937) ekonomistti ve NKPS komitesi üyesiydi, Sovyet Ulaştırma Bakanı. 31 Temmuz 1937'de suçlu bulundu ve vuruldu. 1957'de aklandı.

[21] Oleg Dimitrievich Poluyan (1912-1938) NKI'nın başkan vekiliydi Sovyet Ulaştırma Bakanlığı'nın. Ocak 1938'de tutuklandı, 20 Şubat 1939'da suçlu bulundu ve vuruldu. 1986'da aklandı.

[22] Yskov Naumovich Drobnis (1890-1937) Ukrayna'nın önde gelen Bolşeviklerindendi. 1923'de Sol Muhalefetin kuruluş belgesi olan 46 Deklerasyonu'na imzasını attı. 1927'de partiden ihraç edildi, 1930'da tekrar kabul edildi. 1936'da tutuklandı. 1937'nin başındaki ikinci Moskova Mahkemeleri'nin ana sanıklarından biriydi. Davadan hemen sonra tutuklandı ve 1988'de aklandı.

[23] Nikolai Yakovlevich Drobnis (1918-1937), o zamanlar Moskova Havacılık Enstitüsü'nde çalışıyordu, 29 Ocak 1937'de tutuklandı. 13 Temmuz 1937'de, Troçkist terörist genç örgütüne dâhil olmaktan suçlu bulundu, aynı gün vuruldu. 1956'da aklandı.

[24] Oleg Mikhailovich Frinovsky (1922-1940), 16 yaşındayken 12 Nisan 1939'da tutuklandı. Babası NKVD'nde (İçişleri Halk Komiserliği) vekil olan Nikolai Yezhov'du. Frinovsky 21 Ocak 1940'da suçlu bulundu ve 23 Ocak 1940'ta vuruldu. Annesi, Nina Stepanovna Frinovskaya'da aynı yıl vuruldu. Oleg Frinovsky 1966'da suçsuz bulundu.

[25] Vladimir Arkadievich Volkov (1919-1937), tutuklandığında Moskova'daki havacılık okulunda okuyordu. 13 Temmuz 1937'de suçlu bulundu ve vuruldu. 1956'da aklandı.

[26] Lavrenty Pavlovich Beria (1899-1953), 1917'den beri Bolşevikti. ÇEKA'nın lideri oldu ve Stalin'in en yakın adamlarından biri haline geldi. Moskova mahkemelerinde kötü nam salmıştı. İkinci Dünya Savaşı sırasında NKVD'nin başındaydı ve 1946'dan tutuklandığı yıla kadar delegeydi. 1953'de Stalin'in ölümüyle beraber tutuklandı, suçlu bulundu, idam edildi.

[27] Rusça metnin tamamına buradan ulaşabilirsiniz:

<http://www.alexanderyakovlev.org/fond/issues-doc/58670>

[28] A.Lomov, Georgy Ippolitovich Oppokov'un (1888-1938) mahlasıdır. 1903'ten beri Bolşeviktir. Ekim Devriminde merkez komitesindeydi, daha sonra Sovyet ekonomisinin birçok alanında görev yaptı. 1920'lerde Sağ Muhalefet'in liderleri Nikolai Bukharin'in ve Alexei Rykov'un yakın arkadaşıydı, Ağustos'ta tutuklandı. 4 Eylül 1938'de suçlu bulundu ve kurşuna dizildi. Karısı tutuklandı ve sürgüne gönderildi. Kamplarda gördüğü işkenceden dolayı 1958'de aklanmasından hemen sonra öldü. Lomov 1956'da aklandı.

[29] Moisei Lvovich Rukhimovich (1889-1938), parti iç tartışmalarında Stalin'i destekleyen eski bir Bolşevik. 1924'ten ölümüne kadar olan sürede Merkez Komite üyesiydi. 1937'de tutuklandı. 28 Temmuz 1938'de cezaya çarptırıldı ve bir gün sonra vuruldu. Rukhimovich 1956'da aklandı.

[30] Nikolai Nikolaevich Krentinsky (1883-1938), 1903'ten beri Bolşevik ve 1917'den 1921'e kadar Merkez Komite üyesi. 1928 Nisan'ında Sol Muhalefet'le ilişkisini kesene kadar Troçki'nin uzun süredir destekçisiydi. 1938'de gerçekleşen üçüncü Moskova mahkemelerinde idam edildi ve 1956'da aklandı.

[31] Arbat, Moskova'nın merkezinde Tatiana Smilga'nın okulunun bulunduğu yerdir. Arbat'ın çocukları, Anatoly Rybakov'un 1930'lardaki büyük terörü anlattığı ünlü romanıdır.

Clara Weiss tarafından yapılan bu röportaj wsws.org'da yayımlanmıştır.

Türkçe'ye Tilbe Akan tarafından çevrilmiştir.

Röportajın orijinali için: <http://www.wsws.org/en/articles/2014/10/27/smil-o27.html>

SOMA'DAN ERMENEK'E İŞÇİ KATLIAMLARI DEVAM EDİYOR!

Neoliberalizmin Türkiye şubesi AKP'nin taşeron cumhuriyeti, her gün yeni bir işçi katliamıyla gündeme gelmeye devam ediyor. İşçi ölümlerinde dünyada 3. sırada olan Türkiye'de son 9 ayda 1400'ü aşkın işçi hayatını kaybetti. Bu ölümler yetmiyormuş gibi, AKP'li bakanların ve devlet görevlilerinin yaptığı açıklamalar, işçilerin hayatının ne kadar ucuz olduğunu da gözler önüne seriyor. Davutoğlu'nun yaptığı açıklamalar ise parmak ısırtacak cinsten. Davutoğlu konuşmasında bu tür olayların önüne geçmek için zihniyet değişikliğine ihtiyacımız olduğunu söylüyor ve şunları ekliyor. "Bundan sonra direkt olarak başbakanlığa bağlı olan bir şikayet hattı kurulacak." Sanki o madende denetimler tam yapılmış, işçiler duvarların ıslak olduğunu söylediklerinde işinize bakın denmemiş ve kontrol sondajı yapılmış gibi. İşçilerin tüm haklarını elinden alan, taşeronlaşmayı tam gaz artıran, sendikalaşmanın önüne geçen, eylem yapan işçileri işten çıkarmakla tehdit eden bir iktidarın bunları söylemesi, sadece komiktir. Madende çalışan bir işçinin yakınının yaptığı konuşma ise tabloyu tam olarak göz önüne

sermekte. Diyor ki; "Benim eşim mahsur kaldı ama çıksa ne değişecek. Maaşları düzenli vermiyorlardı, çıksa sanki düzenli verecekler mi? Hayatımızı bitirdiler, yiyecek ekmeğimiz kalmadı, şimdide canını aldılar." Bu tablo Türkiye'nin dört bir yanındaki emekçilerin genel tablosudur. AKP devrilmedikçe, işçinin yumruğu patronların üzerine inmedikçe bu tablo değişmez. İşçiler örgütlenmedikçe ve yönetimde söz sahibi olmadıkça, nice Somalar, Ermenekler kapımızdadır. 24 kişilik kapasitesi olan minibüse 46 kişi bindiren zihniyet AKP ve neoliberal zihniyettir. Patronlar daha çok kazansın diye Ermenek'te kontrol sondajı yapmayan zihniyet neoliberal zihniyettir. Ermenek'teki katliam sonrası utanmadan "doğal afet" diyebilen bu kan emici patronlardan kurtulmanın tek yolu haklarımız için sokakları, meydanları doldurmaktır, metropollerini işgal etmektir, gücümüze güç katmak için örgütlenmektir. En temel demokratik haklar için greve çıkmaktır. Ermenek ve nice işçi katliamlarına "Artık Yeter!" demenin tek yolu budur. Aksi halde yeni ölüm haberleriyle sarsıldığımız günler bizleri beklemekte.

Oğulcan Sönmez